

மனுபாதி

கவிதைக்கான திதழ்
திதழ் 08 புரட்டாதி-மார்கழி 2019

சுரங்கத் தொழிலாளி

ஆங்கில மூலம்: ஜேசப்ஸ்கிப்சே
தமிழில்: ந.சத்தியபாலன்

அம்மா கண்ணீர் சொரிந்தாள்
அப்பா பெருமல்செறிந்தார்
பெருமகிழ்வொளிர அவ்வாலிபனோ
இரத்த ரூலில் கூறினால்
“ நானை நான் சுரங்கத்துக்குப் போகிறேன்”

அங்கும் இங்குமென விரைந்தோடனால்
முதியோர் இனையோர் அனைவரையும் வாழ்த்தினான்
இயலிலும் தொலைவிலும் மகிழ்ச்சியதைகள் பரவின

குட்டாளிகள் வந்தனர்
பூச்சியத்தில் மூழ்கியோராய்க் கிளர்
இவைச் சிறிவன்றைகளோடு சிலர்
புகழுவரகளோடு சிலர்
பொறாமையால் வாய்கடத்துப் போனோராய் இன்னும் சிலர்
அர்த்தமற்றுப் புலம்பும் கூட்டத்தினாரோ
‘செத்துந் தொலைக்காமல் கவனமாயிருக்கட்டும்’ என்றனர்.

முகத்தியை மறைத்துப் பெருமல்சோடு அப்பா
மறுபுறம் திரும்பி அழுதபடி அம்மா

கவிதைகள்

யா.அகிலன்
கற்கறு
வ.ஐ.ச.வெய்யாலன்
யோகி
தானா விழ்ணு
ஐமில்
மஜித்

மொழியாக்கக் கவிதைகள்

ஜோசப் ஸ்கிப்சே
- ந.சுத்தியாலன்
தீன் அரசுநாயகம்
- எம்.எ.நுஸ்மான்
அலைக்ஸாந்தர் ஸல்வஸ்வித்ஸின்
- சாந்தன்

கட்டோகள்

சித்தாந்தன் சாபாதி
சி.வெசங்கர்
மதுராந்தன்
சி.ரமேஷ்

நால்முகம்

விரிவாந்த

கவிதைக்கான தீழ்
புரட்டாதி-மார்கழி 2019

நிதனவக்கறிய்பு
சாங்கிலுத்தியன்

ஆசிரியர்
சித்தாந்தன்

மஹபதி

கவிதைக்கான இதழ் புரட்டாதி-மார்கழி 2019

கலை ஆசிரியர்

சிற்மேல்தி

அ.கேதீஸ்வரன்
தானா விள்ளு

அடைப்படம்

வரலாறு

தீலக்ஷன்

இதழ் வழக்கமிபு

தானா விள்ளு

அச்சாகிகம்

ஆகாயம் பதிப்பகம்,

இமையானன்,

உடுப்பிட்டி

தொடர்பு முகவரி

மறுபாதி

அரசடி வீதி

கோண்டாவில் வடக்கு,

யாழ்ப்பாணம்.

விலை: 50/- (இலங்கை)

தொலைபேசி: 0094 021 2053751

மின்னஞ்சல்: marupaathy@gmail.com

வகை: marupaathy.blogspot.com

ISSN 2345-9964

வணக்கம்.

அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளை மீறிய கால தாமதத்துடன் மறுபாதி வெளிவருகின்றது. ஒரு முறைமைப்படுத்தப்பட்ட இதழ் இயக்கமாகச் செயற்படுவதிலுள்ள நெருக்கடி கள் இதழின் தொடர்ச்சியைப் பாதிக்கின்றன.

தொடர்ச்சியற்ற விதத்தில் ஒரு இதழ் வெளிவருவது வாசகர்களைப் பொறுத்த வரையில் சிரமம் தரக்கூடியதே. படைப்புக்களைப் பெறுவதுதான் நாம் சந்திக்கும் மிகப்பெரிய நெருக்கடியாக உள்ளது. இந்த இதழ் கவிஞரு மஜித் சிறப்பிதழாகவே திட்ட மிடப்பட்டது. ஆனால் மஜித்துடன் நெருங்கிய உறவை கொண்டிருந்தவர்கள்கூட அவர் குறித்த கட்டுரைகளையும் குறிப்புக்களையும் எழுதுவதற்கு பின்றின்றனர் என்பது வருந்தத் திற்குறியது. எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் சில மஜித்தின் நோய் குறித்த அனுதாபப் பதிவுகளாக அன்றி அவரது ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதனாக அமையவில்லையாதலால் அவற்றைக் கொண்டு மஜித்துக்கான முழு மையான சிறப்பிதழை அவர் வாழும் காலத்தி லும் இறந்த பின்னரும் கூட எம்மால் வெளி பிடிமுடியவில்லை. அவரின் இறப்பின் பின் எழுதப்பட்ட அக்கலிக் குறிப்புகள் பலவும் எமாற்றத்தையே அளிக்கின்றன.

மஜித்துக்கு நாங்கள் வழங்கிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்ற மனவருத்துத்தோடே இந்த இதழை வெளியிடுகின்றோம். அவர் பற்றிய இரண்டு கட்டுரைகள் ஓரளவுக்கு ஆறுதலைத் தருகின்றன.

இதழின் தொடர்ச்சியைப் பேண கவிஞர்கள். படைப்பாளிகள். வாசகர்களின் ஆதரவினை வேண்டி நிற்கின்றோம்.

தாமரைச் செல்விஃ கறைதல் நிமித்தம்

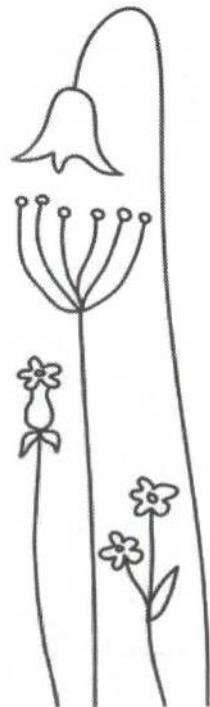
வாழ்க்கை மிகச் சீக்கிரமாய் வெறிஸ்சோடுப் போய்விட்டது

-அவன் குறிப்பு

வெற்று நாட்களின் மீது பனி வடகிறது
 வெய்யில் காய்கிறது
 மழை கொட்டுகிறது
 வாழ்ந்த நாளும் வாழும் நாளும் வாழ்தல் ஒலமே ஒலமே என்கிறான்
 ஞேசுப் பெருந் தீ கொட்ட
 அவன் வெறுமையின் மீது
 குழந்தையும் குமரியும் அன்றையாகிறாள் வானகத்தாள்
 கிளரும் மாயத்தில்
 சுடரும் அவள் தேகப் பாதாளத்தில்
 நிறைந்து அவன் மறைகையில்
 பிரபஞ்சஸ்களை கோடி கோடியாய் பூக்கிறாள் அவள்

அண்டங்கள் சமூன்றியூ
 ரீவுள் ரீவும், பகவுள் ரீவும்
 ரீவுள் பகவும், பகவுள் பகவும்
 புலர்ந்தன
 அமிழ்ந்தன
 அமிழ்ந்தன பிறந்தன

யுகங்களின் பெருமதையில்
 காலங்கள் முழங்கி மின்ன
 மனலகளும் நுதிப்பாதாளங்களும் பொங்கி மறைகையில்
 காலை மாலை
 ஒரைஞ்சு மிலிப்பொழுதிலாப் பொழுதில்
 அவள் நாவித் தாமரையில் தோன்றினாள்
 அவன் எனும்
 அவனிலா அவன் எனும்
 அது
 உது
 எது

பா. அகிலன்

என் முழுநிலா ஒருவே

1
கருவிற்கு முதல்,
தலை.
பூவின் காலில் தொஸ்கியது முறையற்ற தலை.

அகம் பற்றியெரியும் முன்னாலே
அவர்கள் உள்ளே வந்துவிடுவார்கள்.

நெஞ்சுப்பிற்குள்ளிருந்து எடுத்துவைத்த கொள்ளி
எப்போது நல்லனந்தது?

குறையா இருநில் அறுத்தெறிந்த தலைக்களைப்
பொருத்தி
எப்படி நிமிர்ந்தான்
குருவி வந்தமர சிறையாய்த் தெருவில்?.
கண்ணாயர விலத்தி
விலகிய ஒழிறைக் காலில் இருந்து சூழ்கிறது
தலைத்தீ.

கற்சுரா கவிதைகள்

2

விரல்கள் வெளிச்சுத்தைத் தூண்டின
முகத்தில் மஞ்சள்
கைவிளக்கின் அடியிருநில் ஒழிந்த
கோடாரிப் பல்லில் மெல்லிய
நகக்கீரல்
கூரின் திலையிருந்து கண்களில்
பற்றத்து
கடவுளின் கொலைக் கருவி மின்னால்.
அறிவின் எதிர்த் தர்க்கத்திலிருந்து
மிக மெல்லிதாகவேனும்
பக்கங்களை விரிக்கும் ஒரு
குழந்தையிடம்
மனைந்திருக்கிறது தர்க்கம்.
மஞ்சளிலிருந்து
சிறிதாகவே மாறுகிறது
குழந்தையின் மஞ்சள்.
கடவுண்மை கொல்கிறது குழந்தை.
திரும்பவும் உயிர்வதமுகிறார்
தர்க்கத்திற்கு உட்படாக்கடவுள்.

வானத்தை வார்த்தைகளால் பிளந்தவளின் கவிதைகள்

- சிந்தாந்தன் சுபாபதி

செழியன் 80களில் கவிதை எழுத்தொடாங்கியவர்களில் முக்கியமானவர். 80களின் அரசியல் சமூக நிலைமைகள் அவரை எழுதத் தூண்டன. செழியன் தனது கவிதைகளால் தன்னை பிரகடனப்படுத்த முயலவில்லை மாறாக சமூகத்தை, சமூக அவலத்தை வெளிப்படுத்தினார். விடுதலைப் போராளியாகவும், சமூக, மானுட விடுதலைப் போராளியாகவும் விளங்கினார். சமூக, அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகளை முன்னன்றுத்தவராகவும் அவற்றுக்கு ஆதரவு வழங்கியவராகவும் இருந்தார்.

செழியன் நிறைய கவிதைகள் எழுதியவறில்லை. ஆணால் எழுதிய கவிதைகளில் பலவும் முக்கியமானவை. அவரது ஆளுமை என்பது பலதிறப்பட்டது. கவிஞராக, நாடகக்காரராக, இதழாசிரியராக பத்திரிகையாளராக பலதிற ஆளுமை கொண்ட வராக இருந்துள்ளார்.

இல்லாமல் போன தோழனுக்கு, மரணம், அதிகாலையைத் தேடி, குழந்தை களிடம் பொய்க்களைக் கலாத்திருக்கள், ஆளுற்ற தனித்த தீவுகளில் நிலவு ஸரமற்றுமறை ஆகியன செழியனின் கவிதைத் தொகுதிகள்.

இந்தத் தொகுதிகளில் உள்ளதும் பின்னர் எழுதிய கவிதைகளும் சேர்ந்து “கடலை விட்டுப் போன மீன் குஞ் சுகள்” எனும் தலைப் பில் காலம் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. மூன்று பாடங்கள் உள்ளபங்கலாக இத்தொகுப்பில் 50 கவிதைகளுள்ளன.

செழியனது கவிதைக் காலத்தை இரண்டு பிரிவுகளாக்கலாம்

1. புலப்பெயர்வுக்கு முன்னரான கவிதைகள் (40 வரை கொந்தளிப்பு மிகக் கவிதைகளின் காலம்,

2. புலப்பெயர்வுக்கு பின்னரான கவிதைகள் (40 களின் பின்)

இந்தப் பிரிகோடு செழியனின் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் முக்கிய மானது. செழியனின் கவிதைகளின் பொருள்ளமை சார்ந்தும் அவற்றின் வடிவம் சார்ந்ததுமான மாறுதல்களை விளங்கிக்கொள்ள இது மிகவும் அவசியமானது.

செழியனின் கவிதைகளில் மிகு உணர்ச்சியில்லை. அதீத கற்பனை இல்லை. இயல்லை இயல்பாய்ச் சொல்லும் கலை அவரது கவிதைகளின் வெளிப்பாடு. சொற்களின் அதித சேர்க்கை அவரின் கவிதை மொழிதலில் இல்லை. அடர்த்தியும் ஆழமும் நிரம்பிய கருத்தியலை எளிமையான சொற்களால் உருவாக்கிடுகின்றார். சொற்களை அடுக்கி அடுக்கி கட்டும் அவரது கவிதை முறைமை அசாத்தியமான அழியல் வெளிப்பாடு. கவிதை, நேர்கோட்டாய் அன்றி வணங்கு நெளிந்து விரிந்து செல்லும் மாயமாக தொடர்கிறது. அவரது மொழியில் சொல்வதாக இருந்தால்

“யைக்களுக்குள் இருந்தது

விரிக்க

விடுபட்டு விரிந்து

படிகளில் இராங்கி

நப்பந்தது

யைக்களுக்குள் அபங்காத

பிரமாண்பமாய்”

இதுதான், அல்லது இன்னவென்று சொல்ல முடியாத உணர்வுதான் செழியனின் கவிதை.

அனுபவங்களின் சாரமாய் வெளிப்படும் அவரது கவிதைகள், எதன் பொருட்டும் நியமமான அந்தகாலிகளை வாசகனிடம் ஏற்படுத்தி விடாத தன்மை மிகுந்தவை. ஒரு தேர்ந்த வாசகன் கூட, தன் அனுபவத் தின் கவருகளைத்தான் செழியன் கவிதைகளில் தரிசிக்க முடியும். ஏனெனில் செழியன் கவிதைகள் முற்றுப் பெறுவதில்லை. கவிதையின் முடிவு அடுத்த பக்கத்தில் இருக்குமோ என புரட்டும் போது, அது முதற் பக்கத்திலேயே முடிந்து போயிருக்கும். மீதியை வாசகர் தான் எழுத வேண்டும் அல்லது யோசிக்க வேண்டும். செழியன் வார்த்தைகளைத் தொடர்க்கிட்டுப் போய்விடுகின்றார். கவிதை தொக்கு நிற்கின்றது, மறைந்திருக்கும் பொருள்ளமையைத் தேடி வாசகர் பயணிக்க வேண்டியிருக்கிறது. வாசகரின் தீவிரமான சிற்றுணையை கோருகின்ற கவிதைகளாக அவரின் கவிதைகள் இருக்கின்றன. “கருணையும் இல்லாதவர்கள்” என்ற கவிதை

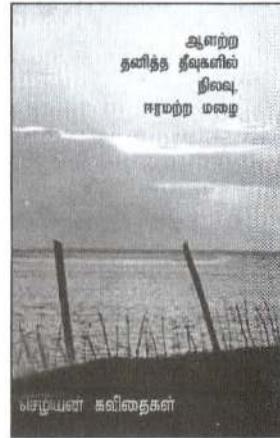
“குரியன் மிதக்கின்ற தெப்பக் குளம்

தலைகீழாக கட்டிவைத்து

உரட்டுக்கட்டையால் அடித்து

குரியனை புரட்டி

குளத்தில் தள்ளி விட்டார்கள்

ஆஸர்
தவித்த தவகளில்
நினை
ஈயற்ற மஷை

செழியன் கவிதைகள்

முகில்கள் இல்லாத பெருவெளியில்
 இலைகளில் இருந்து மழை பெய்கின்றது
 கண்ணீரால் நிரம்பி வழிகின்றது குளம்
 அச்சமே இல்லாத சிறுவர்களுக்கு
 கருணையும் இல்லை
 இறந்து போன கூரியளின் மீது ஏற்ற
 நீந்தி விளையாடுகின்றனர்
 தீப்பிடித்து ஏரிகின்றது வானம்”
 என முடிக்கின்றார். கவிதை முடிந்தது போலில்லை.

“தீப்பிடித்து ஏரிந்த வானத்தின் சாம்பலை எங்கே கொட்டுவேன் என்றோ
 அல்லது கடலில் கரைத்தேன் என்றோ முழுந்திருக்க வேண்டுமென வாசகரின் மனம்
 அவாவக்கவடும். ஆனால் செழியன், வாசகரை அவர்களை நோக்கியே திருப்பிவிடு
 கின்றார். கவிதையை படித்து முடித்து விட்டுத்தான் வாசகர்கள் யோசிக்க தொங்கு
 வார்கள். அத்தகைய நுட்பமான மொழிதல் முறை செழியனிடம் சாத்தியமாகி
 இருக்கின்றது.

மழை உடைப்பெடுத்து என்ற கவிதை
 மழை
 உடைப்பெடுத்து
 வயல்

சோளம்
 நாற்று விழுந்து
 உருண்டை மனிகள்

மகிழ்மரம்
 புதர்
 தாண்டி புதைமணல்
 பாளம் வெடித்து
 நாய்க்குடைகாளான்

கிளை நுனியில்
 நெல்லிக்காய்
 நீ
 எப்படி இருக்கிறாய். (ப - 24)

கவிதையின் முதல் வரிகளின் விவரிப்புக்கும், கவிதையின் முடிபுக்கும் எதுவித
 சம்பந்தமும் இல்லைபோலத் தோன்றும். செழியன் வாசகரிடம் சம்மந்தத்தை
 கண்டைய விட்டுவிடுகின்றார். இதே உத்தி பல கவிதைகளிலும் காணப்படுகின்றது.
 குறிப்பாக சிறிய கவிதைகளில் இது அதிகம் காணப்படுகின்றது.

அதிகார மயப்பட்ட சமூகத்தின் எதிர்ப்பு இயக்கமாக செழியன் இருந்திருக்கின்றார். அவரது கவிதைகள் ஆர்ப்பாட்டமில்லாமல் அதைத்தான் செய்கின்றன. சமூகத்தின் உருமாற்றமும் அதன் தலைகீழ்த் தொங்குதலும், அதிகார நுண்ணிலை களால் கட்டப்பட்டிருப்பதை செழியனின் கவிதைகளில் உள்ளிழையாகத் தொடர்வதைக் காணமுடியும்.

‘இறந்து விடுவேன்’

என்ற கவிதையில் மரணம் பற்றிய நிச்சயத்தைக் கவறுவதுடன் அது வாழ்தல் பதற்றிய விடுப்பங்களைத் தின்றுவிடுவதையும் எழுதுகின்றார்.

வாழ வேண்டுமென்று துரத்துகின்ற

ஆசையை

பிடுங்கி ஏறிய முடியாமல் மனம்

அழுகின்ற கடவுக்குள் புதைகின்றது.

என எழுதுகின்ற செழியன்

கற்கள்

கற்களை மீறி நிற்கின்ற

புற்கள் மேல் எறியப்பட்ட

எல்லா அதிகாரங்களை

அதிகாரங்களை தாங்குகின்ற அதிகாரிகள் அவர்களின்

நாற்காலிகளைத் தொழுவதால்

எல்லாப் பயன்களும் உண்டென்றாறிந்தும்

மௌனம் தெரித்துக் குரல்

காற்றில் எகிறவிழு

மெதுவாக பற்றி ஏறியும்” (பக் - 36) என்கின்றார்.

சமூக வெளியில் அதிகார மையப்பட்டு அல்லது அதிகாரத்தையே மையமாகக் கொண்டு முன்னிறுத்தப்படும் அனைத்துவிதமான அசைவுகள் மீதும் அதிராமல் தன் எதிர்ப்பை செழியன் எழுதுகின்றார்.

வாழ்வு குறித்த முற்கற்பிதங்களும் வாழ்வு பற்றிய மீபுணவுகளுக்கும்ப்பால் செழியன் வாழ்வை அதன் இயல்பு குலையாமல் வாழ்ந்து கடக்க நினைத்திருக்கின்றார். “வாழ்வு” என்பது அதன் பிரமாண்த்தாலன்றி அதன் இயல்பினால்த்தான் செழியனின் கவிதைகளில் கொண்டாடப்படுகின்றது.

“குழந்தைகளிடம் பொய்க்களைக் கவறாத்ரிகள்” என்ற கவிதை,

மகனுக்கும் தனக்குமான உரையாடலாகவும் அனுபவமாகவும் அமைந்த கவிதை, எந்தாவதுக்கு தீவிரமான மனத்தின் வெளிப்பாடாக செழியனின் கவிதைகள் இயங்குகின்றனவோ மறுவளமாக அவை மென்மையும் நிரம்பியனவாகக் காணப்படுகின்றன. இக்கவிதையில், குழந்தையினது உலகத்தில் தானும் குழந்தையாகிவிடுகின்றார் செழியன். குழந்தை எவ்வளவுக்கு அடம்பிடிக்கிறதோ, அதேபோல அதை ஆறுதல்படுத்துவதிலும் செழியன் தீவிரம் காட்டுகின்றார். வண்ணத்துப்பூச்சியைக் கேட்டு அடம் பிடிக்கும் குழந்தைக்குச் சொல்கிறார்.

வானத்தில் பறவைகளை பறக்கவிட்டு
கடல்களில் மீன்களை நீந்தச்சொல்லி
நிலத்தில் மரங்களையும்
மரங்களில் பூக்கும் பூக்களின் மீது
வண்ணத்துப்பூச்சிகளையும் இருக்கவிட்டு

நிலத்திலும் வானத்திலும்
நிறுக்கப்பட்ட அழகையும் அமைதியையும்

மனிதர்களின் முகங்களில் பூசப்பட்ட
மகிழ்ச்சியையும்
எட்டுத் திசைகளிலும்
கொட்டிக் கிடக்கும் அற்புத்தையும்
குரும்பட்டித் தேர் ஏறி
காற்றில் மிதந்து
பார்த்து வரலாமெனக் கவரினேன்

அதிசயத்துப் போனாள்
கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள்
கைகள் அசைத்து ஆர்பரித்து
அம்மாவையும் அழைத்துச் செல்வோமன எழுந்தாள்

அழகான பொய்
அழுதேன்
அழுதேன்
அழுதேன் நான்
மனதுக்குள்.

அதன்தன் வாழ்வை அதன்தன் இயல்புகளுடன் பார்த்து இரசிக்கும் செழியன் பொய்யறைக்கின்றார். அந்தப் பொய் அவரையே நோகவைக்கின்றது.

ஆகுக் கவிதைகளின் தனித்துவம் என்பது அதன் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட உள்ளடக்கத்தான். இதை இன்று சிலர் பிரச்சாரம் என்றும் கோசம் என்றும் கூறுகின்றனர். வாழ்வு எதுவோ அதுவே படைப்பாகவும் மாறும், படைப்பை வெறும் அழகியலாகக் காணவிலைவது அழகாகக்கட்டப்பட்ட, மனிதர்கள் யாருமே வசிக்காத வீட்டைப் போன்றது. படைப்பு இயங்கு நிலையுடையது. பிரச்சாரத்தைக் கூட படைப்பியல்புண் வெளிப்படுத்த முடியும்.

செழியன் போரின் மீதும் போரிடும் தரப்புகள் மீதும் தன் எதிர்ப்புணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். செழியனின் பிரதான அலகே மக்கள்தான் இன, மொழி கடந்த மனித நேயத்தின் குரலை அவரது கவிதைகளில் தரிசிக்க முடிகின்றது.

ஒரு சிங்கள நண்பருக்கு என்ற கவிதை

“எங்கள் தேசத்தில் நிகழ்வது போலவே
அவர்கள் வந்தனர்
தெருக்களில் நின்றவர்களை
எதுவுமே தெரியாதவர்களை
எல்லாம் இழந்தவர்களை

எங்கள் தேசத்தில் நிகழ்வது போலவே
அவர்கள் கொன்றனர்
மனித நேயங்கள்
மனிதப் பண்புகள்
மரணம் அடைந்தன

நற்மதா!

மகாவலி நதியின் நீள்கரையோரம்
வளரும் பூற்கள் எழுப்பும் ஒலிகள்

உங்கள் தேசமலைகளில் மோதி
வருகின்ற முகில்கள் தருகின்ற சேதி
எங்கள் மன்னில் உயர்ந்தே எழுகின்ற
காட்டு மரங்களின் அசைவுகள்
வானத்து நட்சத்திரங்கள்
உனக்குச் சொல்லும்!

மனித நேயங்களை மரணிக்க
மனித உருவங்களை
மனிதத்துவம்
ஒர்நாள் தோற்கடக்கும்”

1985 மே 14 அனுராதபுரத் தெருக்களில் நின்ற அப்பாவிச் சிங்கள மக்கள், ஒரு தமிழ் விடுதலை இயக்கத்தினால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். என்ற குறிப்பு முடிவில் இப்பட்டுள்ளது.

80களின் இன முரண்பாட்டின் விழுமைவை செழியன் கவிதைகளில் எழுதியிருக்கின்றார். இன, மொழி கடந்த மனித நேயத்தை கொண்ட ஆன்மாவின் குரலாக கவிதை அமைந்திருக்கிறது.

செழியனின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் எளிமையான மொழியில் இன முரண்பாடு, இயக்கங்களுக்கிடையிலான அரசியல், அதிகார முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. வரலாற்றின் கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளன. அவரது ‘சுதந்திரம் - 1990’ என்ற கவிதை இந்திய இராணுவக் கொடுமையினையும்

இந்திய இராணுவம் வெளியேறிய பின்னரான ஈடுச்சுழல் பற்றியும் பேசுகின்றது. 'துப்பாக்கிகளைப் பற்றி' என்ற கவிதை துப்பாக்கி வைத்திருப்பவரின் மனதிலை பற்றி பேசுகின்றது.

"இறுதியாக துப்பாக்கி குண்டுகளால்
நீ என்னை கொல்வதற்கு முன்பாக,
துப்பாக்கிகளை நீநம்பாதே

துப்பாக்கிகளை மட்டுமல்ல
துப்பாக்கிகளை தந்த
எச்மானர்களையும் நம்பாதே" என முடிகின்றது.
இன்னொரு கவிதை "துப்பாக்கிகளை மட்டும் வைத்திருப்பவர்கள்"
"மரணத்தின் நிழல்கள்
உங்களைத் தொடர்ந்த போது
உங்கள் முடிவுகளை
நீங்கள் நிச்சயித்துக் கொண்ட போது
அந்தக் கணத்தில் எங்களுக்காக
உங்கள் தேசத்தின் மக்களுக்காக
என்ன சொல்வதற்கு
உங்கள் உதடுகள் முயன்றன"

இயக்க முரண்பாடுகளால் கொல்லப்பட்ட நண்பர்களுக்காக எழுதப்பட்ட கவிதை இது, கவிதை காலத்தை பதிவு செய்திருக்கின்றது. இது முக்கியமானது, கவிதை வரலாற்றுப் பிரதிக்கான சாயலைப் பெற்றுவிடுகின்றது.

போராட்டத்தில் இணைந்தவர் களின் இலட்சியத்தை, போர் மீதான நம்பிக்கையை, காதலை, காணாமல் போதலை சுற்றி வளைப்புக்களை, கைதுகளை செழியனின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் வெளிப்படுத்தின. 80களின் பொதுப் போக்கிலிருந்து மாறுபடாது காலத்தை பிரதிபலிக்கும் கவிதைகளாக அவை இருந்தன. இந்தப் போக்கில் சேரன் உட்பட பிற கவிஞர்களின் கவிதை வெளிப்பாடு முறைகளுடன் செழியனும் சேர்ந்தே இயங்கியிருக்கின்றார். கிட்டத்தட்ட 90கள் வரையான அவரின் கவிதை வெளிப்பாடும் இதுதான்.

அவரின் புலப்பெயர்வங்கு பின்னரான கவிதைகளே செழியனை தனித்து அடையாளப்படுத்துகின்றன. அதிகமும் அறிவுமயப்பட்ட முறைமைகளின் வெளிப்பாடக அவரது கவிதைகள் மாறத் தொடர்க்கியிருந்தன. சொற்சிக்கணமும் அகவுணர்வுக் கிளர் முறைமையும் அவரின் கவிதைகளில் கவடியிருக்கின்றன. அதுவே அவரின் தனித்துவம் எனலாம்.

(தூண்டி இலக்கியவ்டம் 20.03.2019 அன்று நபாத்திய 'நினைவிற் கொள்தல்' நிகழ்வில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

பாவைக்கூத்து

வ.ஐ.ச.ஐயபாலன்

*
 அம்ம வாழி தோழி,
 பதிலுக்கு வாழ்த்தவும் மறந்து
 யார் அவன் யாரின மீண்டும் வினாவதி.
 உனக்கு வேறு வேதலையே இலதோ?

*

அறிந்திலையோடு?
 மச்சவீட்டின் காவல் மறந்து
 ஊரின் சந்துபாந்து மறந்து எல்லாம்
 காதல் குறுக்கெய்தி பெய்து அலையுமே
 அந்த நாயின் சொந்தக்காரனாடு.
 போயும்போயும் அவனையா கேட்டாய்?

*

அறம் இல்லாது
 சிருத்தனுக்கமலுதிய காதல்சேதியை
 பிரதி பிரதியாய்
 பலஞ்சு அனுப்பும் கைபேசிக்கிளியே
 அவனே உனக்குச் சாலவும் பொருத்தம்
 அப்பாலே போ.

*

பிரிக்கவே சூழும் பெண்விதி கொடிது.
 இனி, பொம்மலாட்டப் பாவையைபோல்
 ஒருவர் சொல்லுக்கு ஒருவர் ஒழிய
 இனிய நம் நாட்கள் போய்விடும் தோழி.
 உந்தன் மழலை அவனை ஒட்டும் நாள்வரை
 இனி அவனே உந்தன் பாவைக்குத்தன்.

*
 சுரிதான் போடு உன்
 நூற்றாறு குறுக்கெய்திகளை
 அவனுக்கே அனுப்பு.
 காலைதோறும் எண்ணிலைச்வானில்
 ஒயிரம் ஒயிரம்
 சிறுவன்கொக்குகள் பறக்கவிடுகிற
 கடற்கரையோருப் புனீகணமருமினி
 என்றுகண ஒருக.

நீருக்கடியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது திமிஸ்கலம்

கிரிவாந்த

கவிஞர்கள் ஒரு கால கட்டத்தின் குறியீடாக மாறக்கூடிய அரிதான நிகழ்வுகள் நடக்கும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஒரு கம்பீர மான குறியீடாக பாரதியார் எப்படி மாறினாரோ, அப்படி ஈழப்போராட்டத்தின் ஏராளமான சம்பவங்களுக்கான, குறிப்பாக சித்திரவதைகள், இயக்கங்களினுடைய அந்தி, அரசினுடைய அடக்குமுறை, சமூகத்தினுடைய புரக்கணிப்பு போன்ற எல்லா வற்றிற்கு ஊடாகவும் தொற்றந்து பயணித்து எப்படி ஒருவன் கவிஞராக ஆகிறான், தொற்றந்தும் அந்த நம்பிக்கையோடு போராடுகிறான். அதனாடாக தனது வாழ்க்கையை எப்படி ஒரு குறியீடாக மாற்றிக் கொள்கிறான். அதனாலேயே எப்படி கொல்லப்படுகிறான் என்பதான் ஒட்டு மொத்த சித்திரமாகவும் எல் போஸ் மாறி விடுகிறார்.

ஏன் தமிழ்ச்சமூகம் தொற்றந்து கவிஞர்களை சாகவிட்டுக் கொண்டும் அதற்குப் பின் ஒப்பாரி வைத்துக்கொண்டும் இருக்கிறது. எந்த ஒரு கவிஞரும் தான் எங்கே படித்தேன், எங்கே வேலை செய்தேன் என்பதற்காக நினைவுகரப்பட விரும்பமாட்டார். அவர் எதை எழுதினாரோ அதற்காகவே அவரை நினைவு கூறப்படவேண்டும். அந்த ஒன்றுக்காகவே அவர் சமூகத்தின் ஞாபகமாக மாற்றப்பட வேண்டும். இன்றைக்கு கட்டப்பட்ட கட்டின்கள் எல்லாம் இடிந்து போயிற்று, நமது நினைவாலயங்கள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டு புதிய வெற்றிக் கீண்ணங்கள் உருவாக்கப்பட்டாயிற்று. எங்களுடையதற்கு மாற்றான ஞாபகங்களும் நினைவத்தூபிகளும் எங்களுடைய நகரங்களுக்குள்ளேயே வந்தாயிற்று.

இந்த இடத்தில் தனது கவிதைகளினாடாக ஒரு சமூகத்தின் ஞாபக அடுக்கினை எல்போஸ் உறைய வைக்கிறார். அது ஒரு பளிங்காலான நினைவுக்கல் போல மொழிப்பற்பில் நடப்பட்டிருக்கிறது.

ஏராளமான போலியான அடையாளங்கள் தமிழ்க்கவிதைகளின் முகங்களாக மாறியிருக்கும் இச் சூழலில் எல்போஸ் போன்றவர்களின் கவிதைகளை மீட்டெடுப்ப தென்பது தமிழ்க் கவிதைகளுக்குரிய அடையாளங்களையும் அதன் அசலான குரலையும் ஒவிக்கச் செய்யும் செயல். எல்போஸ், நான் யாருக்காக இருக்க விரும்புகிறேனோ அவர்களின் அடையாளமாகவே இருக்க விரும்புகிறேன் என்று சொல்கிறார்.

எல்போஸ் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் இரண்டு பேர் ஒரே மாதிரியான

உருவத்தோற்றத்தோடும் ஒரே மாதிரியான இயல்புகளோடும் இருக்கக் கூடிய ஆட்களை மனித சரித்திரத்தில் நாம் பார்க்க முடியும். ஒன்று யேசுவினுடைய முகம், ஓரளான ஒட்டிய தாடி வைத்த முகம், அவர் 32 வயதினிலே இறந்து போகிறார். இரண்டு சே குவரா அவரும் எல்லா வகையான அடக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து ஏதென்று தெரியாத நாட்டின் துயரையும் தன்னுடையதாக்கிப் போராடியவர். இந்த நபர்களுக்கிடையிலிருக்கும் இயல்பு ஒற்றுமை இது தான் உபிரகளின் மீதான நேசம். ஒரு தலைவருக்கு இருந்தால் எப்படியானதென்பதற்கு யேசுவும், போராளிக்கு சேகுவாராவும், ஒரு கவிஞருக்கு எல் போஸ் எனது ஞாபகத்தில் படிந்துவிட்ட மனிதர்கள்.

எல் போளின் கவிதைகள், சிறுக்கைத்தகள், குறிப்புகள் அபங்கிய முழுத்தொகுப் பொன்றை வடவில் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்த நேரத்தில் அவருடைய கவிதைகளைக் குறித்து மறுபடியும் நாம் உரையாட ஆரம்பிப்பது முக்கியமானது. ஏனென்றால் எல் போள் தமிழ்க் கவிதைகளின் புதிய களாங்களைத் திறந்த ஒரு கவிஞர். எல்லா மகத்தான கவிஞர் களைப் போலவும் அதற்கான நெருப்புடன் சொற் களை ஏற்கிறவன்.

கவிதைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஈழத்தின் நவீன் கவிதை மரபில் சொற்றேறவு, ஒழுங்கமைப்பு பற்றிய பிரக்ஞை உள்ள கவிதைகள் மிகவும் குறைவு. மிக அரிதான சிலவே தொடர்ந்தும் இவற்றில் கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். அந்த வகையில் எல் போள் ஆழமான கவனத்தினை இரண்டிலும் செலுத்தியிருக்கிறார். படிமங்களாக ஞாபகங்களை மார்றி அதை ஒரு கால கட்டத்தின் அல்பமாய் கவிதை வரிகளில் தொங்க விட்டிருக்கிறார்.

எல் போள் தனது கவிதைகளுக்கூடாக இரண்டு படிமங்களை மீண்டும் மீண்டும் வலிமையாக்குகிறார். சிலுவை, பறவை என்ற சொற்களை அவர் விரித்துப் பேசிக்கொண்டே போகிறார்.

எப்படி சிலுவை, மனித சமூகத்தின் பாவங்களைச் சுமந்ததற்காக இரண்டாயிரம் வகுடங்களுக்கு முன் ஏசு அறையப்பட்ட குறியீடானதோ, எல்போளின் கேள்வியும் அதே குறியீட்டுடன் தான் தொடர்க்கிறது. “அதிகாரத்தைச் சிலுவையிலறைவதா/ அதிகாரங்களுக்கெதிரான நம் இருதயங்களைச் சிலுவையிலறைவதா? “ஆனால் அவர் மனித குலத்திற்கு காட்டும் வழி” யுக நெருப்பின் சாம்பலிடை கிடக்கும் அந்தப் பறவையிடம் சென்று சேருங்கள் “என்பது தான். ஒட்டுமொத்தமாகவே அவருடைய கவிதைகளுக்குள்ளிருக்கும் பறவைகள் எல்லாம் சிறகடித்துப் பறப்பவையாகவும் சுதந்திரத்தின் குறியீடுகளாகவும் இருப்பவை. மிருகங்கள் அடக்குமுறையாளர்களையும் சித்திரவதையாளர்களையும் குறிப்பிடுபவை. சிலுவை இந்த இரண்டின் பொருட்டும் சமப்பவர்களைக் குறிப்பிடுபவை.

சில குறியீடுகளை எழுதி எழுதி தனது சமகாலத்தில் அதற்கான மாற்று அர்த்தமான்றினை கவிஞர்கள் உருவாக்குகிறார்கள். அதுவே அவர்கள் எதிர்காலத்திற்கெனவிட்டுச் செல்லும் செய்தி.

ஆனால் எஸ்போஸ், அவருடைய காலகட்டத்தில் அவருடைய கவிதை வரியைப் போலவே இருந்தார் என்பதுதான் துயரமானது.

“நீரின் கீழ் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது
திமிங்கலம்
கரையின் குழந்தை அதை அறியவில்லை”

(எஸ் போஸினுடைய முழுத்தொகுப்பின் வெளியீட்டில் கிளிநோச்சியில் பேசிய உரையின் கருக்கப்பட்ட வடிவம்)

மெளன் வாக்கியமாலை 01

பல்ளாயிரங் கண்களுக்கும்,
பல்லாயிரங் காதுகளுக்கும்பால்,
கண்களுக்குட் கண்கள் திறக்க,
காதுகள் உட்டிறக்க,
செவியுட் திறந்த விழியரங்கில்,
நிகழாது ஒடுல் நிகழ்கிறது.
காலத்தை இடைமறித்து,
என்னில் மலர்கிறாம் நீ.
நீதீத்தின் கணாங்களை
வாழ்த்தருகிறாய்.
எனது ஒடுக்கையும் பாடகையும்
நீயே கொள்ள,
நானாகி...
நானாகி...
மாறி மாறியுருக்கொள்கிறோம்.

- யோகி -

நவீன் திரிசங்கா கவிஞர் தம்பிமுத்து இல்லை உலகத்து மாந்தன் கவிஞர் தம்பிமுத்து!

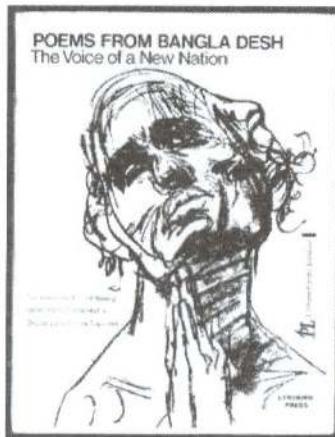
சி.ஜெயசங்கர்

கவிஞர் தம்பிமுத்துவின் நூற்றாண்டு மிகப்பெரும்பாலும் எவருமே அறியாத வகையில் 2015 இல் கடந்து போனது.

இது துயரம் என்பதற்கும் மேலாக அவலம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவலமென் ரால் யாருடைய அவலம்? ஈழத்தமிழர்களுடையதா? தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகுடையதா? இலங்கையருடையதா? தென்னாசிரியருடையதா? உலகளாந்த ஆங்கிலத்தாருடையதா? கவிஞர் தம்பிமுத்துவினுடையதா?

மேற்கூறித்த விளாக்களுக்கான விடை கவிஞர் தம்பிமுத்துவினையும் POETRY LONDON,

POETRY LONDON-NEWYORK, POEMS FROM BANGLADESH – The Voice of a New Nation பற்றி அறிந்தவர்கள் தாம் அவிவர்.

POEMS FROM BANGLADESH – The Voice of a New Nation என்பது 1971 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட கவிதைத் தொகுதி. மேற்குப் பாகிஸ்தான் என்றழைக்கப்பட்ட தற்போதைய பாகிஸ்தான் இராணுவ ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக கிழக்குப் பாகிஸ்தான் என அழைக்கப்பட்ட தற்போதைய பங்களாதேவின் விடுதலைப்போராட்டமும் அதன் விடுதலையும் பற்றிய முப்பத்தெந்து கவிதைகளின் தொகுப்பு. இதனை ஈழத்தவரான கவிஞர் தம்பிமுத்து 1971இல் தொகுத்து வெளியிட்டிருந்தார். பிரத்கிள் நந்தி அவர்கள் இக் கவிதைகளை ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்த்திருந்தார். இதற்கான கோட்டோவியங்களை ரொபொப்ஸ்கி வரைந்திருந்தார். போராசிரியர் அனந்த மகேந்திர அவர்கள் மேற்படி கவிதைத் தொகுப்புப் பற்றி daily news (ஒக்போப் 2018) இல் எழுதியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சுதந்திரமாடுந்த பங்களாதேவும் வருபந்தோறும் நடத்திவரும் கலை இலக்கியத் திருவிழாக்களில் ஒன்றான கவிதைத் திருவிழாவில் கலந்து கொண்டிருந்த பொழுது, இத்தொகுப்பு பற்றி அங்கும் அறியப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. பங்களாதேவின் கவிஞர்களும் அறிஞர்களும் ஆச்சரியப்பட வைத்த வியமாகவும் இது அமைந்தது.

மேற்படித் தொகுப்பைத் தேடிப்பெற்று மீஸ்பதிப்புச் செய்வதும் வங்காள மொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் பதிப்பதும் பற்றிய வேலைபாடுகளும் மெல்லத் தொடங்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்பாட்டு தொகுப்புப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு முக்கிய காரணம் ஒன்றுண்டு. கவிஞர் தம்பிமுத்து பற்றி முல்க்ராஜ் ஆனந்துடைய கருத்துடன் உடன்பட்டு 2000 ஆம் ஆண்டில் எழுதிய CHALLENGES AND IMPORTANCE OF IDENTIFYING AND ESTABLISHING TRADITION FOR WRITING IN ENGLISH BY THAMILS OF SRI LANKA கட்டுரையில் முல்க்ராஜ் ஆனந்தை மேற்கோள் காட்டியிருந்தேன். அதில் “நான் அவருக்கு தம்பிமுத்துவுக்கு முன்பதாகவே உரைநடையில் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன். எனது நாவக்கள் ஆசியாவின் ஏழைகள் மற்றும் பின்தங்கியவர்கள் பற்றியவையாகும். இயற்கை யாகவே, மூன்றாம் உலக நாடுகளையும் ஜிரோப்பாவின் ஏழைகளின் உலகையும் தவிர ஏனைய இபங்களில் நான் தவறாகவே புரிந்து கொள்ளப்பட்டேன். ஆதலால், நான் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் கைக்கலீ என்று எழுத்தாளர்கள் பலரும் நினைத்தார்கள். நான் இதனைக் கவுறவதற்கு காரணம் ஒன்று உள்ளது, தம்பியின் செயற்பாட்டில் முக்கியமான ஒரு குறைபாடு உள்ளது, அதாவது அவர் பரம்பரையாக பின்தங்கிய சமூகத்திலிருந்து வந்தவர் என்பதை நினைவில் கொள்ளவில்லை என்பதாகும்.” (Voice of protest, Jan 12 1996 Frontline)

கவிஞர் தம்பிமுத்துப்பற்றி முழுமையாக நான் மட்டுமல்ல முல்க்ராஜ் ஆனந்தும் அறியவில்லை என்பதுான் உண்மை.

கவிஞர் தம்பிமுத்து மையம் என்று கொள்ளப்படுகின்ற உலகிலும் விளிம்புல கிலும் கால் பதித்தவராகவே வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அவரது ஆங்கிலக் கவிதை இதழ்களும் விடுதலைப் பெற்ற பங்களாதேவின் கவிதைத் தொகுப்பும் புலப்படுத்தி விடுகின்றன.

சுரண்டப்பட்டு அல்லது சூறையாடப்பட்ட உலகங்களின் மனிதராகுவன் ஆசிக்க தேசத்தில் வலிமையான ஆளுமையாக எழுச்சி கொள்வது எத்தகைய கொடுமையும் ஏமாற்றமும் மிகக்குதன்பதை கவிஞர் தம்பிமுத்து அவர்களுடைய ஆங்கில உலக வாழ்வு எடுத்துக் காட்டாக அமையும்.

அதேவேளை சுரண்டலுக்கும் சூறையாடலுக்குரியதான் விளிம்புலகத்திலும் அவர் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுதலுக்குரியவர் ஆனார். இரு பக்கங்களிலும் இரு வேறுபட்ட காரணங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத மனிதரான கவிஞர் தம்பிமுத்து அவர்கள் கவனிக்கப்பட்டாவராகவே ஆக்கப்பட்டு விட்டார்.

கவிஞர் தம்பிமுத்துவின் நூற்றாண்டு பெரும்பாலும் எவருமே அறியாத வகையில் கடந்து போனதன் காரணம் இப்பொழுது புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கும். மேற்கைரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து உரிய வளங்களுடன் அறிஞர்கள் வருவார். ஆய்வுகள் செய்வர். படைப்பாளர் வருவார். படைப்புக்கள் செய்வர். பயிற்சிகள் கொடுத்து படைப்புக்கள் ஆக்குவித்து தொகுப்புக்கள் செய்வர். இது விளிம்புலகுக்கும் மைய உலகுக்குமான உறவாகவும் ஊடாட்மாகவும் கொள்ளப்படும், கொண்டாடப்படும்.

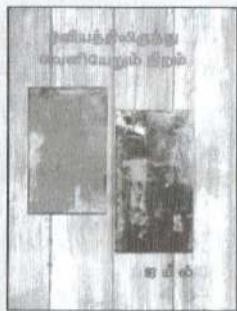
ஏழை உலக ஆசியரோ, ஆபிரிக்கரோ லத்தீன் அமெரிக்கரோ மைய நாடுகளுக்குச் சென்று ஆய்வு செய்யும் வளம் கொண்டவருமல்லர், வழி கொண்டவரும் அல்லர். படைப்பாளர் கதையும் அதே கதைதான். மைய உலக. விளிம்புலக உறவும் ஊடாட்டமும் யதார்த்தத்தில் மிகத்திடமான ஒருவழிப் பாதைதான்.

இத்தகையதொரு உலகப் பின்னணியில் கவிஞர் தம்பிமுத்து ஆங்கில இலக்கிய உலகின் செல்வாக்குமிக்க ஆளுமையாக தன்னை நிலையிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். 1971ல் விடுதலை பெற்ற பங்களாதேசுக்காக கவிதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டிருக்கிறார். இது ஆங்கில மையத்துள் மூழ்கியோ மயங்கியோ கிடந்தவரல்ல கவிஞர் தம்பிமுத்து என்பதை மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது. 15 Aug 1915 இல் பிறந்த கவிஞர் தம்பிமுத்து 23 June 1983 இல் காலமாகி விடுகின்றார்.

இறுதிக் காலத்தில் இலங்கைக் கவிதைகள் பற்றிய தொகுப்பில் சடுபட்டிருந்ததாக ஏ.ஜே.கனகரட்ணா அவர்கள் கவரியது நினைவு. இதுபற்றி அறிந்தவர்கள் அறிவிப்பது நலம்.

கவிஞர் தம்பிமுத்து அவர்கள் பற்றிய முழுமையான ஆய்வு நலீன் உலகு பற்றிய பல புரிதல்களுக்கு ஆர்வமுட்டக்கூடிய வகையில் இட்டுச் செல்லக் கூடியது. கவிஞர் தம்பிமுத்துவின் வாழ்க்கை அற்புதமான நாவலுக்கும் நாடகத்துக்கும் உரியது.

மைய உலகிலும் விளிம்புலகிலும் காலூங்றி நின்று உலகைச் சமன் செய்யும் இயக்கத்தில் புலத்தும் புலத்துக்கு அப்பாலுமான இளம்தலைமுறை அறிஞர் கலைஞர் செயற்பாட்டாளர் கருத்தில் கொள்ளும் செய்தியாக கவிஞர் தம்பிமுத்துவின் படைப்புல வாழ்வு அமையும்.

ஜமீல்

மையத்தில்குந்து வெள்வெறும் நிறம்
எழிப் பிரதிகள்
124 A ஸ்ரார் வீதி,
பெரியநீலவனை,
மருத்துமுனை
விலை: 350.00

அம்பிகை பஞ்சவிளங்கம்

அநந்த்
தூண்டி இலக்கிய வட்டம்,
திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: 350.00

மிக நெருக்கமாய் பெய்கிற இருளில்
நீலப் பசிகாண்டலைகின்ற சர்ப்பங்களை
எங்கே தேழியும் காணாது
இறங்கிக் கிடக்கிறது கருடன்.

கருடனின் வேட்டை அலகுகளில்
நீண்டு நெளியும் குருத்தை
அச்சத்துடன் பார்த்தபடி
பதுங்குகிறது வேட்டை நாய்.

புலர் பொழுதுவரை ஊர்ந்து ஊர்ந்து
இரை தேடும் சர்ப்பத்தை
நினைத்து அஞ்சம் சிறு பூச்சிகளின்
விழிகளில் மாய்க்கிறது
மரணத்தின் கருமை.

காலம் கரைந்து ஒழுகி
விழியும் அதிகாலைப் பொழுதில்
மங்கலாய்த் தெரியும்
சிறு பூச்சிகளின் வாழ்வின்
பனித்த மாங்களியை
கௌவிச் செல்கிறது சர்ப்பம்.

சுருண்டு படுக்கும்
வேட்டை நாயின் விழியினுள்
நீலப்பசி கொண்டலையும் சர்ப்பங்களை
தேஷ் சலித்து
இறங்கிச் செல்கிறது கருடன்.

மறுதலிக்கப்படுகின்ற வாழ்வில் சுருண்டு படுக்கும் வேட்டை நாய்
தானா விழ்ணு)

- சாங்கிருத்தியன் -

கரையாத நிழலாய் கனவும் பண்ணாமத்துக்கவிராயர்

பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராகராகவும் கவிஞராகவும் சிறுக்கதையாசிரியராகவும் நாடகாசிரியராகவும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் அறியப்பட்ட ஸெய்யத் முகமத் ஃபாருக் சனவரி மாதம் முதலாம் திகதி 1940ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் மாத்தளையில் பிறந்தார். மாத்தளை மீது கொண்ட அதீ விசுவாசத்தால் மாத்தளையின் ஆரம்பகாலப் பெயரான பண்ணா மத்தை தன் புனைபெயரில் இணைத்து பண்ணாமத்துக் கவிராயர் என அறியப்பட்டார். மாத்தளை ஸாஹிராக் கல்லூரியில் ஸெய்யத் முகமத் ஃபாருக் பயின்ற வேளையில் தமிழ்க் கவிதையின்பாற் இவரை நெறிப்படுத்தி வழிப்படுத்தியவராக சி.சிவப்பிரகாசம், வி.கதிரவேலு, அப்துல் லத்தீஸ் ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

1954களில் க.பா.த.சாதாரண வகுப்பின் ஆங்கில இலக்கியப் பாடத்தில் இருந்த ஹரேந்திரநாத்சட்டோபாத்யாருடைய கவிதையை மொழிபெயர்த்தவின் வாயிலாக ஸமுத்து இலக்கியத்துக்கு காலாடி பதித்த இவர், அக்காலப்பகுதியில் இக்பால்தாஸ் என்ற புனைபெயராலும் அறியப்பட்டவர். 1960களில் வெளிவிந்த 'தாரகை' மூலம் ஸமுத்தில் நன்கறியப்பட்ட கவிஞரானார். 1967முதல் 1970காலப்பகுதிகளில் இலங்கை எழுத்தாளர் ஏ.ஏ.லத்தீஸ் நடாத்திய இன்ஸான் பத்திரிகையை அவருடன் இணைந்து தொடங்கிய பண்ணாமத்துக்கவிராயர் அப்பத்திரிகையில் சுராண்டு காலம் பணிபுரிந்தவர். சனாதனிகளின் சிம்ம சொப்பனமாகவும் சர்ச்ஜைக்குரிய எழுத்தாளராகவும் அக்காலத்தில் விளங்கிய ஏ.ஏ.லத்தீஸ் அவர்க்களையே தமது மாணசீக் குருவாகவும் வரித்துக் கொண்டவர். அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீஸ் மீது கொண்ட பேரன்பாலும் புலமையாலும் கவரப்பட்ட இவர் 1983ஆம் ஆண்டு இனக்கலவரம் குறித்து அவர் எழுதிய ஆங்கிலக்கவிதையைத் தமிழில் "புலம்பல்" என்ற தலைப்பில் மொழிபெயர்தார். இக்கவிதை 13.11.1983இல் தினகரனில் வெளிவிந்தது. ஒக்டோபர் நான்காம் திகதி 1986ஆம் ஆண்டு அஜித் சமரநாயக்கா தி ஜலன்ட் பத்திரிகையில் ஜாலைக் கலவரம் தொடர்பாக எழுதிய கட்டுரையை ஆதாரமாகக் கொண்டு அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீஸ் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கவிதைகளை 'சிலுவை', 'எசலநிலா', 'இடுபாடுகள்' என்ற தலைப்புக்களில் மொழி பெயர்த்தார். பாப்ரி மஸ்ஜித் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட போது கோபால் காந்தி எழுதிய Rusbilec என்ற கவிதை 13.12.1992 ஹின்டுவில் வெளிவிந்தது. அதனைப்படித்த அருட்டுணர்வினால் அப்துல் லத்தீஸ் 13.03.1993 இறந்த அன்றே இவரின் கடைசிக்

கவிதையான “மனிதக்கும்பல்” டெய்லிநியூஸ் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இதனை மனிதக்கும்பல் என்ற தலைப்பின் கீழ் பண்ணாமத்து கவிராயர் மொழிபெயர்த்தார். பண்ணாமத்து கவிராயரின் கவிதைகள், சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்புக்கள் தாரங்க, மலர், பாலை, அக்னி, அலை, யாத்ரா போன்ற சுஞ்சிகைகளிலும், இன்ஸான், செய்தி, தினகரன், வீரகேசரி, திசை, அஷ்டவிரா போன்ற பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவர் “ஃபைஸ் அகமத் ஃபைஸ்” கவிதைகளை “இசை”, “யாசிக்காதே” என்ற தலைப்புக்களில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். அக்கவிதையும் அதிகாரபீடங்களால் அரங்கேறும் மனிதப்படிகாலைகளால் ஏற்படும் வளியைப் பாடுகிறது.

பண்ணாமத்துக் கவிராயர் ஆரம் பத்தில் இஸ்லாமியப் பாடல்களை எழுதுவதிலேயே கவனம் செலுத்தினார். இப்பாடல்கள் இறை பெருமையை விபரித்து பாடப்பட்டவையாகக் காணப்படுமும் கவித்துவபிக்கவை. இவருடைய கவிதைகள் வறுமைக் கோட்டுக்குகீழ் வாழும் மக்களின் வாழ்வியலைப் பாடுவை. சமூகநீதிக்காகக் குரல் கொடுப்பவை. அங்கதச் சுவையிக்கவை. ஜீலை 1975ஆம் ஆண்டு அக்னி இதழில் இவராமுதிய “பிரகடனம்” கவிதை வல்லரசுகளின் அதிகாரத் துள்பிரயோகங்களையும் ஈன்தனங்களைச் செய்யும் கயவர்களின் நயவஞ்சகப் போக்குவரையும் சாடுகிறது. ஒக்ல் 1975ஆம் ஆண்டு அக்னி இதழில் வெளிவந்த “குருக்திப் பூக்கள்” கவிதையும் பாட்டாளி கவிஞரின் மனவெழுச்சிப்பாடுகளைப் பாடுகிறது. மல்லிகை இதழில் இவராமுதிய ஸங்காதகளைம் ஜீலைக் கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் அல்லற்பாடுகளை எடுத்துரைக்கிறது. இக்கவிதையில் அனுமன், புத்தபகவன் முதலான தொன்மங்கள் மிகநூண்மையாகக் கையாளப்படுகிறது. கனவு இதழில் வெளிவந்த சாபம் கவிதை மனித வாழ்வின் நிலையாமை குறித்துப் பேசுகிறது.

“சுமிமாறிப் போகாமல் / சண்டியிமுக்கப்பட்டு
மூசும் உயிர் - அதற்கு / முங்கூடும் / அமைதியில்லை
-தூங்குதல் போல் சாக்காடாம் / தூங்கி விழித்தல் போல்
பிறப்பாம் - / தூக்கம் / விழிப்பு / இரண்டுமேற்று / இரண்டும்
கெட்ட / இதற்கோ / இரண்டுமில்லை / துருவுநட்சத்திரமான /
திரிசங்குவின் / சொர்க்கம் போல் / ஒரு திருக்கூந்தநரகம் /
- கொழுவண்டு தொங்குது உயிர்”

இவரின் கவிதைகள் “சடக் கோலம்” என்ற தலைப்பில் தொகுதியாக வெளிவரியிருந்த நிலையில் நின்று போனது தூதிவிட்டமே. அக்னி இதழில் வெளிவந்த ‘தாஜ்மஹால்’ (நவம்பர் 5, 1975) எனும் கவிதையும். அலை சுஞ்சிகையில் வெளிவந்த ‘மெயில் பஸ் தம்பதி’ எனும் சிறுகதையும் இவரது படைப்பாற்றலுக்கான சிறந்த சான்றுகளாகும்.

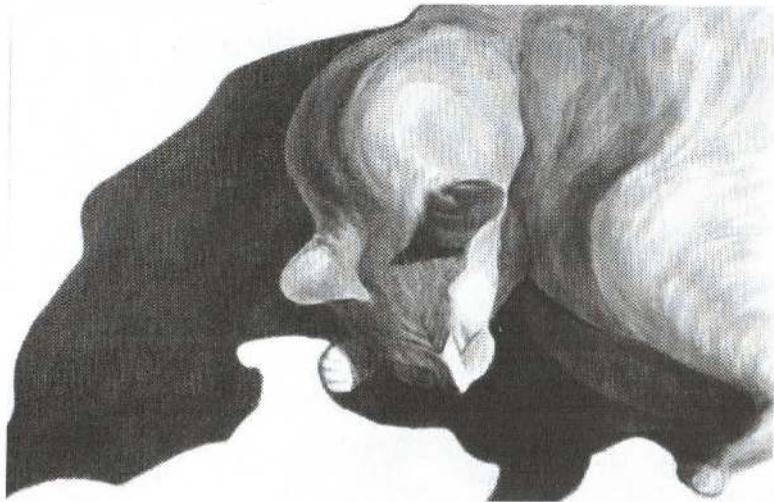
ஆங்கிலப்புலமை காரணமாக “அல்லாமா இக்பால்”, “நஸ்ரால் இஸ்லாம்”, “ஃபைஸ் அகமத் ஃபைஸ்”, “மொஹந்தி அஹ்வான்சேல்ஸ்”, “சார்ஸ்ள் வில்வையம் த சில்வா”, தெலுங்கானாக் கவிஞர் “மஹ்தூம் முஹிதீன்”, பாகிஸ்தானியக் கவிஞர்

“இப்புதீகார் ஆரிப்” போன்ற முக்கியமான கவிஞர்களினது கவிதைகள் பலவற்றை தனது மொழிபெயர்ப்பு மூலம் தமிழக்கு தந்தவர். பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானன் அடுத்து பலஸ்தீன்க் கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பதிலும் முன்னின்று உழைத்தவர். இக்கவிதைகள் தேசாபிமானியில் வெளிவந்து பின்னர் மல்லிங்கமில் மறுபிரசர மாயின. இவரைத் தொடர்ந்து தினகரனில் ஏ.இக்பால், ஜவாத் மரிக்கார் முதலானோ ரும் பலஸ்தீன்க் கவிதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். இவர் மொழிபெயர்த்த நல்ருல் இஸ்லாம் கவிதைகள், “கவிதைப்பூங்கா” என்னும் தலைப்பில் வெளிவந்த நல்ருல் இஸ்லாம் நினைவு மலரில் இப்பெறுகின்றன. “ஹில்டோனியன்” என்ற அமெரிக்க சஞ்சிகையில் இவர் எழுதிய ஆங்கிலக் கவிதைகள் மூன்று பிரசரமா யுள்ளன.

இவருடைய மொழி பெயர்ப்புக்கவிதைகள் 1996ஆம் ஆண்டு “காற்றின் மௌனம்” என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது. மலையக வெளியீடாக வந்த இத்தொகுப்பில் மலர்முத் தரவேஷ், சமி அல் காசிம், ஃபல்வி அல் அஸுமார், கலாப் அல் ஹூகாபி, ரஷாத் ஹரைசன், தவபீக் ஸயாத், ஹரைசன் மற்றவர், அன்றோய்ன் ஜிபாரா, ஃபைல் அகமத் ஃபைல், கூஹீதுல்லாஹ் கைஸர், பாப்லோ நெஞ்சுடா, கல்பிகார் ஆரிஸப் போன்ற கவிஞர்களின் முப்புது கவிதைகள் இடம்பெறுகின்றன. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் முகவரையைத் தாங்கி இத்தொகுப்பு வெளிவந்தது.

அப்துல் லத்தீஸ்ப் அவர்கள் சோவியத்ஸ்தானிபிரசரலாயத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் பெயர் குறிப்பிட்டும் குறிப்பிடாமலும் ஏராளமான மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்தவர். மாக்ஸிம் கோர்க்கியுனுடைய “பெங்கோவின் இதயம்” என்ற சிறுகதையை மொழிபெயர்த்த பண்ணாமத்துக்கவிராஜர் மாயாகோவல்கியினுடைய “லெனின்” என்ற நீள்கவிதையையும் 1967இல் மொழிபெயர்த்தார்.

1986 டிசம்பர் மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை மலையக இலக்கிய முன்னோடிகள் எழுவரில் ஒருவராக இவரை மதித்து பாங்னாடை போர்த்து கொரவித்ததைப் போல 1994 ஆகஸ்ட் சாகித்திய விழாவில் இந்துக் கலாசார அலுவலகள் அமைச்சு “தமிழ்கள்” விருதினை வழங்கியும் இவரை கொரவித்தது. பின்னர் அதே அமைச்சே 1996இல் கலாபூஷ்டினாம் விருதையும் இவருக்கு வழங்கியது. இவர் தமிழகக்கியத்துக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பை நினைவு கூற்று ஏற்பாடு 95 மல்லிங்க இவரைத் தன் அடைப்படத்தில் போட்டு அவர் ஆற்றிய தமிழ்ப் பணிகளை உலகரியச் செய்தது. கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளரான இவர் துரைவி விருது வழங்கியும் சிறப்பிக்கப்பட்டவர். மனிதாபிமானமிக்க ஒரு நல்ல கவிஞரை இன்று தமிழலகு இழுந்து விட்டது. பதவிகளுக்கும் பட்டோபங்களும் எடுப்பாத, ஆட்படாத இக்கவிஞர் தன் வாழ்நாளில் சாதித்த சாதனைகளை தமிழ் இலக்கிய உலகம் என்றென்றும் நினைவில் வைத்திருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

நிழலோடு போராடும் பூனை

வயது முதிர்ந்த மரத்தின்
கிளையிலிருந்து
பிரிந்து வந்த சருகொன்று
முட்கம்பி வேலியினிடை
சிலந்தி நெய்த வகையில் சிக்கி
தொங்குகிறது

நிச்தம் நிலவம் நடுநிசியில்
வான்மதியின் ஒளி இழைகள்
சருகு முதுகினில் படர்க்கையில்
அநன் நிழல் நிலத்தில் விரிந்து
கிடக்கிறது
இடைக்கிடை காற்று கண் வழித்து
நமுவிச் செல்லும் போது
சருகின் நிழலும் அசைவுகிறது

இரைக்காக பதுங்கிய வளர்ப்புப்பூனை
இக்காட்சியினை கவனித்த மட்டில்
சீப்பமென நினைத்து

அதனாகுகில் கிலியற்று நெருங்குவதும்
பின்வாஸ்குவதுமாக பதகளித்தது

ஸ்ரீல் சருகின் நிழலோடு
அதற்குரித்தான வீரத்தை பிரயோகித்து
சீரிப் பாய்ந்து போராடியது

போராட்சி சலித்த மட்டில்
பெரும் ஏமாற்றத்துடன்
களத்திலிருந்து திரும்பிச் சென்றது
பூனை
காற்றின் இடாட்டத்தில்
மகுடக்காரும் சீப்பமென
விடிய விடிய பயமுறுத்தி
படபடத்தாடியது நிழல்

மாமியாருக்குச்சிலவரிகள்

- ஜீன் ஆரசனாயகம் -

இறுதியில் நாம் ஒருவரை ஒருவர்ம் ஓன்றித்துவிட்டோமா?
காலம் கடந்துசெல்கிறது. உன் பார்வையும் மங்கிசெல்கிறது
“கற்றறக்க” உன் விழித்திகரைகளை மூடுகின்றது
உன் நினைவு குழம்புகின்றது
நீ கடந்தகாலத்திலிருந்து மூவிகளை அழைக்கிறாய்
அது பிந்திவிரும், அவசரப்படு

நீ என்முகத்தை ஞாபகப்படுத்தவேண்டும்.
உன் குதைவதி தட்டிக்கொண்டுவரும்
யாரேனும் ஒரு அந்நியரின் முகத்துடன்
அதைக் குழப்பிக்கொள்ளாதே
நான் ஒரு ஏமாற்றுக்காரியாய் ஒருந்தாலும்
மாறும் காலநிலைகளில் மாறும் பருவகாலங்களில்
ஒரு அந்நியநாகரீகத்தின் இடைடைம்
அதைப்பேச என் சிராந்தப்பாதையாக்குகிறேன்
உங்கள் குரும்பப்பெயரைச் சுவீகரித்துக்கொண்டு

அதனுடன் வாழ்ந்தாலும்
இன் வாழ்க்கையில் பிரிக்கமுடியாத ஒரு பகுதியாகிவிட்டேன்.

காலம் கடந்து போகமுன் என் கண்களின் நிறத்தை
என் உடம்பின் அமைப்பை
நீ நினைவுடுத்திக் கொள்ளவேண்டும்
காலம் கடந்துசெல்கிறது அது இன்னும் இருளடைகிறது
என் பார்வையும் மங்குகின்றது
விரைவில் நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர்
அடையாளம் காணமுடியாத வர்களாகிவிடுவோம்
நாம் இருவரும் ஒரேதிசையிலேயே நடக்கிறோம்
தயங்கித்தயங்கி. தட்டுத்தமோறி நடக்கிறோம்
இரு குறிப்பிட்ட குறியிடத்தை நோக்கி.
மரணத்தை நோக்கி
இடனுடுத்துவைக்கின்றோம்

இனக்கு இனது சடங்குகள்
எனக்கு எனது சடங்குகள்
தீ இனக்கு இயற்கையானது
புனிதயாகத்தின் நெருப்பு
எரியும் சிறையின் நெருப்பு
நானும் நெருப்புகளைக் கடந்துவந்துள்ளேன்
இனது மகனுக்காக
இடன் கடைசீலாலைகளின்
பாபசங்கீர்த்தனம்.

ஜீன் அரசநாயகம் (02.12.1931–30.07.2019) இலங்கையின் பிரசிந்திபெற்ற ஆங்கில எழுத்தாளர், கவிஞர். டச் வம்சாவழியைச் (Dutch Burgher) சேர்ந்த இவர் தனது 88ஆவது வயதில் காலமானார். தியாகராஜா அரசு நாயகம் என்னும் யாழ்ப்பானாத் தமிழரைத் திருமணம் செய்து நீண்டகாலமாகக் கண்டியில் வாழ்ந்தவர். இரண்டு பெண்மக்களின் தாய். அடையாள நெருக்கடி, இனவென்முறை என்பன இவரது எழுத்துகளின் பிரதான தொனிப் பொருளாகும். இங்கு இப்பெறும் கவிதை Mother-in-law தொகுதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதாகும்

நீதான் இவ்வகைல்
வாசித்துப்புரிய முடியாத கவிதை

மரணம் ஒரு மூகிய புள்ளி
அழகான மரணம் என்னை

உகைம் எங்கிலும்
அப்புள்ளி அழகியது

கவத்தியசாலை என்னை
காப்பாற்றுகிறது
நான் மரணத்தை நேரிக்கிறேன்

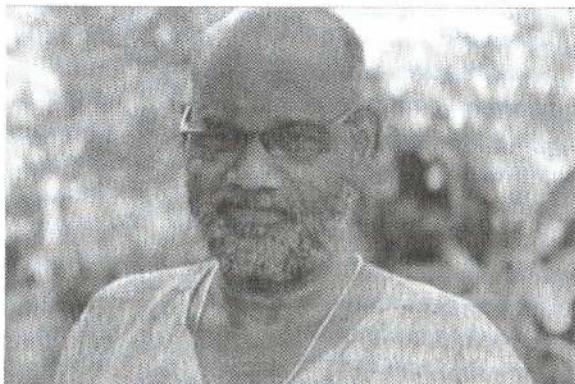
ஒரு நாலில் இகரைவன் தக்க
கவத்திருக்கிறான்

அதுதான் அழகான வேதனை
நெப்பினாம் பேபுள்ளி நீதான்
புரிய முடியாத புள்ளி
சுவாசம் அடைக்கிறது.

-மஜித் -

சொற்களின் புறப்பாடு : மஜீத் கவிதைகள் ந. மழுரகுபன்

உள்மளை உளைச்சலை, உணர்வின் தீராத அதிர்வுகளை உள்ளுளைச்சல் கசிந்துவிடாமல் மனதின் பின்னணங்கள் தாக்கமுற்று வியாபிக்கும் விளைவுகளை - மிச்சம் மீதிகளை அதன் இயற்கைத் தன்மை குறையாமல் மொழியுள் நிறைந்து அருந்தக் கொடுப்பது கவித்துவம் “பல்வகைக் கலவை உணர்வுகளின் இடைவிடாத தீவிரக் கொந்தளிப்பின் வெளிப்படுகை” கவிதை என்பது மஜீத்தின் கவிதை தொடர்பான சொற்கள்.

காலனித்துவத்தின் வரலாறுகளை ஆங்காங்கே தொங்கவிட்டிருக்கும் எமது இனக் கறுகளும்; அரசியல் சித்தாந்தங்களாக தங்களது தேசிய எண்ணங்களாலான சொற்களையும் ஆங்காங்கே பரப்பிவிட்டிருக்கும் எமது இனக்கறுகளும் ஒன்றுக் கொன்று வெவ்வேறானவையல்ல. அவ்வாறான இனக்குமு இலக்கியப் பிரதி ஒன்று எதைப்பேச முடியும்?

சிந்தனைக் காலனித்துவத்தையும், துண்டுப்பட்ட தேசியங்களையும் அதன் மிச்சம் மீதிகளையும்!

மஜீத்தின் கவிதைகளும் இந்தத் தபங்களுக்குள் பயணிப்பவைதான். ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையின் பிரதான போக்கும் அதுவே. எனினும் ஒவ்வொரு திரைகளும் வெவ்வேறு காட்சிகளை திறந்துவிடுவன. இங்கு பின்புலக் காட்சிகள் மஜீத்தின் தீராத அதிர்வுகளால் சண்டப்படுவதை.

மஜீத், கவிதை தொடர்பாக கொண்டிருக்கக்கூடிய கோட்பாட்டு எண்ணங்களுக்கள் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படும் வார்த்தைகளால் கேர்க்கப்பட்டன.

“எனது கவிதைகளைப் பற்றி எதுவும் நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. நீங்கள் விளாங்குவது உங்களுக்கு, நீங்கள் ரசிப்பது உங்களுக்கு, நீங்கள் வெறுப்பது உங்களுக்கு.....

“நீங்கள் நினைக்கும் எதற்காகவும் எழுதப்பட்டதல்ல இது”

என்பது பிரதியின் பயண; நுகர்வுச் செயலை முதன்மைப்படுத்தாத ஒரு பின்றவீன்தைப் புரிதல் எனினும் “.... மிச்சம் மீதிகளை அதன் இயற்கைத் தன்மை குறையாமல் மொழியுள் நிறைத்து அருந்தக் கொடுப்பது கவித்துவம்” எனும் வார்த்தைகள் நுகர்வுச் சலன்தைக் கோரும் அல்லது பிரதியின் நுகர் விளைவுப் பிரதிமைத் தன்மையை அறிவிக்கும் யதார்த்தவாத இயல்புகளால் கட்டுண்டது.

இவ்வாரான மஜீத்தின் கருத்தியல் தளத்தில்: அவரது கவிதைத் தளமும் யதார்த்த - பின் நவீன்த்துவ நுண் தளங்களின் எதிரெதிர் முனைகளால் பின்னப்பட்டவை யாகவே அமைந்துவிட்டன.

பொதுவாக, அரசியலைப் போல இலக்கியத்திலும் சித்தாந்தங்களால் கட்டுப்படவர்கள் தத்தமது சித்தாந்தங்களை மட்டுமே தூய்மையானவையாகவும் தீண்டத்தக்கதாகவும் பாவனை செய்து கொள்வார்கள். சித்தாந்தங்கள் - கோட்பாடுகள் ஒருவனுக்குள் மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும். அவன் தனது சித்தாந்தங்கள் கோட்பாடுகளை மாற்றியும் கொள்வான். எனினும் அது அவனுக்குள் ஒரு காலத்தின் தொடர்ச்சியைக் கோரி; பின் நிகழ்வுதாகவே அமையமுடியும்.

ஒரு உறையில் ஒரு நேரத்தில் எத்தனை வாட்கள் இருக்கமுடியும். கோட்பாடுகளும் அத்தகையன்றான்.

ஆயினும் கவிதை - மனமொழி எல்லாவற்றையும் கடந்தே செல்கிறது. கவிதைகளின் பின்னேன்றான் கருத்தியலும் கோட்பாடும் இழுபட்டுச் செல்லமுடியும். கவிதைக்கு முன்னே அவைவழிகாட்டமுடியாது.

ஒரு பிரதி எந்தப் பிரகடனங்களும் அற்றது. எனினும் பிரதியை எழுதியவன் பிரகடனங்களால் நிறைந்தவன். பிரதியும் பிரதியாளனும் மரணபடும் கணந்தான் சேகரமாகிக் கொண்டேயிருக்கும்.

ஆசிரியனின் சிறப்புத் தொப்பான பிரகடனம் இச் சந்தர்ப்பத்தில் உணர்ப்பக் கூடும்.

எது எவ்வாறெனினும் ஒரு பிரதி அந்த ஆசிரியனின் தனித்துவங்களாலும் மன உணர்வுகளாலும் அவனது மொழியாலும் நிறைந்தது.

மஜீதிடம் எமது பெருங்கதையாடல் பண்புகளின் நீட்சி, கருத்தியல் தொன்மமாக உட்கார்ந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

ஒரு ஒழுக்கமான, நீதியான, சமயச் சிந்தனையுள்ள, விடுதலை உணர்வுள்ள, போராட்ட குணமுள்ள தேசியச் சிந்தனையுள்ள சமூகத்தை - மக்களை - எதிர்கால சந்தீயினரை இலக்கியங்கள் உருவாக்கவேண்டும், அறத்தைப் பேசவேண்டும், அதை மட்டுமே பேசவேண்டும் என்கிற ஒரு மரபார்ந்த இலக்கியப் பரம்பரையினரை நாம் கடந்து வந்திருக்கிறோம். கூடவும் பயணிக்கிறோம்.

“எனது வாசிப்பின் ஊடாகவும் தொடர் எழுத்துச் செயற்பாட்டாலும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கில் சிந்தனை மாற்றம் ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சித்தேன். அது எந்த அளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆஸால் எனது முயற்சி தொடரும்”

இது மஜீத் கூறியது.

ஒரு பிரகடனம், எதிர்பார்க்கும் சிந்தனை மாற்றத்தை அவாவும் மனோநிலை, மாற்றுவேன் என்கிற நம்பிக்கை போன்ற சொற்களால் அடையாளங் காணப்படக் கூடிய இக்கூற்று மேற்சொன்ன அறக் கருத்தியல் எனும் பெருங்கதையாடல் பண்புகளின் நீதிமாக வாசிக்கப்படக்கூடியது. அவ்வாறான இலக்கியங்கள் ஒரு நூகர்வுக் கலாசாரத்தை துங்கனுக்குள் கொண்டிருந்தன. அதையே கொண்பாடவும் செய்தன - செய்கின்றன.

||

கதையாயும் கவிதையாயும் பின்னிப் பிளைந்து ஒன்றுக்குள் ஒன்று தம்மைக் கட்டவிழப்புச் செய்யும் பிரதிநித்தன்மை மஜீத்திருக்கிறது. கவிதையில் கதை சொல்லுகல் அல்லது தொல்கதை சொல்லுகல் எனும் பண்பு சிலரிடம் அவதானிக் கத்தக்கது. சமகாலத்தில் மஜீத்திருக் முன்னதாக றஷ்டியை வாசித்திருந்தேன். றஷ்டியிடமும் இந்தப் பண்பை கவனிக்க முடிந்தது கவிதை தொடர்பான பேச்சுகளில், அதன் வரலாற்றுப் பார்வையில் வாஸ்கோ போப்பா, பிரேரால்லவ் ஹோலுப் போன்றவர்களை தொல்கதைக் கவிதை சொல்லிகளாக அடையாளப்படுத்துவார்கள். தமிழில் ரமேஷ் - பிரேம் எழுத்துகளில் இவ்வாறான சொல்முறையை கண்டு கொள்ளலாம். இங்கு மஜீத் மற்றும் றஷ்டியிடம் நான் இதனை காண்கிறேன். வேறும் சிலர் இருக்கலாம்)

இங்கு தொல்கதைக் கவிதைகள் புனைவு வெளிக்குள் அமிழ்ந்து யதார்த்த சொல்முறைக்குள் அடங்குவதில்லை. சொல்லப்பட்ட தளத்திலிருந்து இன்னொரு தளத்திற்கு தனது அர்த்தச் செறிவுகளை கொண்டு சொல்க்கூடியவை.

“புனி பாய்ந்தபோது இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன” எனும் பகுதிக்குள் அமைந்துள்ள முதலாம் கோடை, இரண்டாம் கோடை, மூன்றாம் கோடை, நான்காம் கோடை என உப பிரிவுக்குள் அடங்கும் கவிதைகள் இத்தகை சொல்முறையைக் கொண்டுள்ளன. அங்கு சொல்லப்படுகின்ற இரவுகள் “சிறுபான்மைக் கதையாடல்” என்கிற பிரகடனத்துடன் மஜீதால் எழுதப்பட்டவை.

“குகையிருட்டில் பதுங்கியிருந்த புலிகள்

தெருக்களில் நடமாடத் தொபங்கினே”

எனத் தொடங்கும் இருவு - 01;

“எனது வெளியை

பங்கு போட்டு

சிங்கங்களும் புலிகளும்

பகிர்ந்து கொண்டன”

என்று இருவு 02 ஆக நகர்கிறது.

இரண்டாம் கோடையை எதிர்ப்பின் அடையாளமாகச் சொற்கள் கீறுகின்றன.

“ஊங்களிடமுள்ள பழங்கதையான்றில்

பிசாக்கள் இருத்தங் குடிக்கும்

என்ற செய்தி அவர்களை

நம்பிக்கையுட்டியிருக்கக் கூடும்
 பிசாக்கள் வருவதாக நான் அறிவித்தேன்
 குழந்தைகள் மீப்பு வருவதாக
 குதாகலப்பட்டனர்.
 நான் பிசாக் என்றுதான் அறிவித்தேன்
 அந்தச் சொல்லுக்கான
 இன்றைய நாளின் பொருளை
 அவர்கள் அறியாதிருக்கக்கூடும்
 எனினும்
 அவர்களின் சந்தோசத்தைக்
 கலைக்க விரும்பவில்லை.”

மூன்றாம் கோஸ்டில்,

“உங்கள் கற்பனையை
 வரைவதற்கு
 எமது சுவர்கள் பொருத்தமற்றது
 எமது நிறங்களையும்
 எமது சித்திரங்களையும்
 எமது குழந்தைகள் வரைவர்”

என்றும்

“சித்திரம் மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது
 மெல்ல மெல்ல
 அச்சும் மறையத் தொடாப்பகியிருக்கிறது.
 குழந்தைகள் சித்திரத்துக்குள்
 வந்துவிட்டனர்.
 அவர்களின் குழந்தைகள்
 வரையத் தொடாப்புகிறார்கள்”
 என்றும் காட்சிகள் நகர்கின்றன.

“இரு பொட்டுப் பூச்சியாய்
 கனவுகளாற்ற விழிகளுக்குள் விழுந்து காட்சியானதும்
 0999 ம் ஆண்டல்
 பாறைகள் கரைந்து
 நதியாய் கசிந்து வழிகின்றன.”

இங்கு மூலிலிம் தமிழன்; சிறுபான்மைக்குள் சிறுபான்மையாய் உணரத்
 தலைப்படும் சொற்கள் அலைவறு கவிதையாய் தன் கதையைச் சொல்கிறது.
 புனைவுக்குள்ளும் அ-புனைவுக்குள்ளும் அந்தச் சொற்கள் தோய்ந்துமுந்து மஜ்ஜிதின்
 கவிதை வெளியை உருவாக்கியுள்ளது. காலம் பற்றிய அவசியம் கவிதை வாசிப்பில்

உணர்ப்படும். இவ்வாறான கவிதைகள் காலம், தளம், புனைவு என அலைவுற்று ஒரு சித்திரத்தை உணர்த்திச் செல்லும்.

III

இலக்கியப் பிரதிகளில் சிற்றியலிசத்தினை இனங்காண்பது அப்பிரதியின் அழகியல் இருப்பை இன்னொரு தளத்தில் காட்டுவதாக அமையும். புறவயமான யதார்த்தத்திற்கும் உள்வயமான யதார்த்தத்திற்குமிடையில் ஒரு எழுத்தாளன் எப்போதுமே அந்தரித்தலைவதை காணமுடியும். எனினும் அந்த இரு யதார்த்தங்களையும் ஒரு புள்ளியில் கொண்டுவரும் எழுத்து முறை சிலருக்கே வாய்த்திருக்கிறது. கணவுகள் - கணவு மயக்கங்களை எழுத்தாக்குவதும் ஆழ் மனதின் கட்டமைப்பைத் தன்னிகழ் வால் எழுதுவதும் இங்கு நிகழ்கிறது. மஜீதின் எழுத்துக்களிலும் தன்னிகழ்வத் தன்மையை இனங்காணலாம்.

“நிலவின் நிழலில் பாம்புகள்
வெள்ளிக் கொடியாப் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்பற்றந்து
வாலில் நின்று
தலையை உயர்த்திப் புணர்ந்து மகிழ்வதையும்
மிகத் தெளிவாய்நீ காண்பாய்”

எனும் கவிதை வரிகளும்

“எனக்குள்ளிருந்த பறவை
தூக்கிட்டுக் கொண்டது
எழுத்துக்கள் புழக்களாகி
என்னை மூடிக்கொள்கின்றன
எனது பறவையை
பா அழைக்கிறேன்
எனது சொற்கள்
துள்ளிச் சென்று
அவர்களின் கண்கள் மீன்களான
ஆற்றில் குதித்துச்
சாகின்றன.”

“கட்டுமைத்து
எனது கணவில் வராத பூனை
நேற்றிலிருந்து பால் குடிக்கிறது
வழியும் நிலவை குடித்து முடித்தபிரகு
என் இரவுதான் அதுக்கும் கிடைத்தது
நக்கி.... நக்கி....
சிறியதொரு இருள் எஞ்சியிருக்க
கணவுக்குள் இடம்மாறியது.”

எனும் கவிதை வரிகளும் வாழ்வின் அடிப்படையிலான பிரச்சினைகளை சொல்லுவதனுடாக மானிட சமூகத்தின் இருப்பினை வார்த்தைகள் மற்றும் படிமங்களுடாக தன்னிகர் பண்பில் நின்று நீந்திக் கடந்து செல்கின்றன.

IV

வார்த்தைகளை படிமங்களாக கருதுகின்ற கவிதையியல் போக்கு ஒரு காலகட்டத்தில் “டாடாயிசம்” எனும் பெயரில் பேசப்பட்டது. வார்த்தைகளின் தன்னிச்சையான வாழ்வை நம்புகின்ற போக்கினை சமகாலக் கவிஞர்கள் பலரிடம் அவதானிக் குடிகிறது. மஜீதின் கவிதைகளில் இந்தத் தன்மைகளின் பிரதிபலிப்பினையும் அதிகம் காணமுடிகிறது.

இது ஒரு வகையில் எதிர் கவிதை (Anti poetic) என்கிற, கலையை அரசியலாக்கும் தன்மையோடு பொருந்திப் போகத்தக்கது. குறிப்பாக சிறுபான்மைக் கவிதையாடலிலும் அரசியல் முரண் கொண்ட சமூகங்களிலும் இதுணைக் காணமுடியும். பொதுவாகவே கலையை அரசியலாக்கும் இயல்பு மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டோருக்கு இருப்பதாக பொதுவெளிக் கருத்து இருந்தாலும் அநேக அரசியல் பாடுபொருட் கவிதைகளைப் பாடும் மார்க்சியரல்லாத கவிஞர்களிடமும் இந்த அமைப்பினை காணலாம்.

“எனது சகோதரனை
புலி கொன்றது
எனது நன்மைனை
சிங்கம் குதறியது
எனது பெண்களை
புலியும் சிங்கமும்
கைகோர்த்தபடி கொன்றன
அழிக்கப்பட்ட எமது ஊர்களிலிருந்து
இரத்தமும்
உடல்களும்
மீண்டு கொண்டிருக்கின்றன

.....
.....
எமது நிறங்களையும்
எமது சித்திரங்களையும்
எமது குழந்தைகள் வரைவர்”

இது மஜீத்தின் எதிர் கவிதை வகைமையைச் சார்ந்த ஒன்று.

கவிதை என்பது மனமொழி என்பர். மஜீத்தின் கவிதை எவ்வகையானது என்பதை மஜீத்தின் கவிதைகளே பேசி நிற்கின்றன. அனுபவங்களின் அதீத அப்ரத்தி கொண்ட மொழியை இருங்கு காணமுடியும். மொழியின் அழியலை கவிதைகள் மிக நுட்பமாகத் தருகின்றன. இங்கு ஆழ்மன வாழ்வுமொழியாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

“துயரா அது
 தத்தித் தாவிச் சூழன்றெழுந்து கிளம்பி
 பறபறவென சொல்லி முடியுமுன் மேகத்திலிருந்து
 ஒரு நாள் வானில் தூவிய தலைமுடி
 உறையுமோரிடத்தில் நின்று சமூழம்
 நிலமொட்டி நிற்கா வந்ஞச் துடிக்க
 கூறாகி முள்ளில் கிடக்கும் நம்பிக்கை
 அதன் பின்
 திருநகருமரசிப் படைத்து எரி உணர்வே....
 நின்றெரியும் விநாக்கார் விளக்காகி
 திசையற்று
 கசக்கிச் சுருட்டியுன்னுள்ளங்கையில்
 குறுக்குவொரு புள்ளித்துணிவு
 கள்ளினன் எழுந்தெரிந்து சலசலவெனப் பொழியும்
 மழை இடி
 பின்னால் இனி
 எதிருணர் நரம்புகள் தெறிக்கும் அறுந்தறுந்து
 பெருவிரலுான்றிக் குத்துமிடம் மையமென உணர
 நான் நீறாவேன் எளிதாகாது.”

V

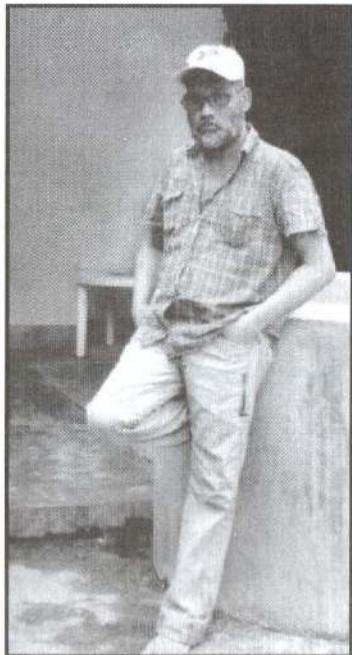
இலங்கையின் அரசியல் கூழல், போராட்ட முனைப்புகளால் அள்ளுண்டு போய்க் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் மஜீத்தின் கவிதைச் செயற்பாடு ஆரம்பமாகியிருந்தது. பெருந்தேசிய இனமும் சிறு தேசிய இனங்களும் தேசிய முரண்களை தாங்களுக்குள் உரசிப் பார்த்துக் கொண்ட காலகட்டமது. தான் நம்பும் அரசியல் சித்தாந்தங்களை நோக்கி படைப்பாளிகள் நகர்ந்த காலம். இத்தகைய ஒரு அரசியல் இயங்கு நிலையில் மஜீதின் எழுத்துகள் அவரை எந்த நிலையில் அடையாளப்படுத்தி நிற்கிறது அல்லது அவரது கவிதைகள் எந்தத் தளத்தில் அவரை அறிமுகப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதை மஜீதின் கவிதை வரிகளுடாக பார்க்கமுடியும்.

1.“எமது வெளியை
 பங்கு போட்டு
 சிங்கங்களும் புலிகளும்
 பசிர்ந்து கொண்டன”

2.“தமது சித்திரத்துக்கான
 பெயரை முஸ்லிம் தேசம்
 என அறிவிக்கின்றனர்
 சித்திரத்துக்கு வெளியே

புளியும்
 சிங்கமும்
 வெறிளொண்டபாடு
 பாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன
 உரையாடல் முடிவுறும்
 போதுநான்
 சித்திரத்துக்குள் அவர்களால்
 நுழைய முடியும் என
 சித்திரத்திற்கு காவலுக்கு
 நிற்கும் எனது கவிதை
 எச்சரிக்கிறது”

3.“முன்னச்சரிக்கையாய்
 யுத்தத்துக்கு
 சொற்கள் புறப்பட்டுச்
 சென்றுவிட்டன
 அவர்களின்
 கொலைவெறிக்கு முன்பாக
 கொடுராவ்களுக்கு முன்பாக
 அச்சுறுத்தலாக
 வெடுக்கத் தொபங்கிவிட்டன”

VI

“கைகளில் வாழ்வும்
 குழிக்கவ்ட்டைப் போல் பரிசளிக்கப்பட்டது”

எனக்கவறும் மஜீத்; சொந்தமற்றுப் போன மண்ணென்ப பற்றிப் பேசும் கவிதைகள் வலி நிறைந்ததும் வலிமையானதாகும். “மிகத் தூலமான தன்மைகளிலிருந்தும் மொழியின் வழமையான யயன்பாட்டிலிருந்தும் தொப்பறுத்துக்கொள்ள எங்கே கவிதை விரும்புகிறதோ அங்கு கவிதை ஒரு இலட்சிய வடிவத்தை நோக்கி செல்கிறது” என பிரம்மராஜன் ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறான ஒரு இயல்பு நிலையினை மஜீதின் கவிதைகளில் கண்டடைய முடிகிறது.

“வாழ்வு பற்றிய காதலும்
 மரணம் பற்றிய புலப்பாடும்
 தெரிந்தேயாகிற்று
 பின்னே யார் கேள்வி கேட்க
 யார் புதில் சொல்லுவதும்”

மொழியின் செறிவில் கட்டின்றிப் பாயும் குருதியாறு மஜீத்தின் மனக்காயங்களை நோக்கிய பயணம்

- சி.ராமேஷ்

மனித மனதின் எண்ணாங்களின் வழி குறியீடுகள், படிமாங்களுக்கூடாகத் தர்க்க ஒழுங்கை மேவிப் பாயும் நவீன கவிதைகள் அக, புற சிந்தனை வழி இருண்மைத்தன்மை கொண்ட அதீத சொற்களுக்கூடாகத் தம்மை முன்னிறுத்து பவை. கடந்தகால கற்பிதங்களைத் தாண்டி சொல்லாடவுக்கூடாக வாசகனுடன் நேரடியாக உரையாடுபவை. மரபுத்தனைகளிலிருந்து நீங்கி மொழியின் எல்லைகளைக் கடந்து புதிய சாத்தியங்களை நிகழ்த்தும் நவீன கவிதை தர்க்கங்களுக்கூடாகத் தன்னை முன் விருத்துபவை. சொற்களின் வழி தனது மையத்தை தகர்த்து அடுத்த தளத்தை நோக்கி நகர்வதற்கான விவாதத்தை உருவாக்கும் தன்மை கொண்டவை. மொழியின் செறிவும் ஆழ் உணர்வும் அடர்த்தியும் அகற்சியும் கொண்ட நவீன கவிதை கால, தேச வர்த்தமானங்களைத் தாண்டி தன்னை நிலைநிறுத்துகிறது. உணர்த்தின் கொண்ட அனுபவங்களுக்கூடாக ரசனையின் அடிப்படையில் நாதனமான அனுபவங்களை தரும் ஸமத்துஞ் தமிழ்க் கவிதைகள் தமிழகக்கவி மரபில் இருந்து வேறுபட்டவை. அவ்வகையில் பன்முகத்தன்மை கொண்ட மஜீத்தின் கவிதைகள் மொழியின் நிகழ்புலத்தில் இயங்குபவை. பாட்சயான அனுமானங்களின் வழி அனுகூலமாக இக்கவிதைகள் பின் கட்டுமானங்களையும் தத்துவார்த்த உள்ளீடுகளையும் கொண்டமைப்பவை. கூட்டு, தனிநிகழ்வுகளின் வழி மொழியின் அந்தப் பொருள்மைக் கூடாக விரியும் இப்பிரதிகள் சிந்தனை முறைக்கூடான கருத்தாடல்களைச் செய்பவை. கட்டுடைத்தலுக்கூடாக மேற்கீள்ந்தெழும் இப்பிரதிகள் செறிவிறுக்கமும் சொல்லீச்சும் கொண்டு முடிவுக்கும் முடிவின்மைக்கும் இடையில் பயணிப்பவை. தொடர் அறு எழுத்துக்களின் வாயிலாக முகம் கொள்ளும் மஜீத்தின் கவிதைகள் சொந்தமற்றுப் போன மன்னை அவாவறுகின்ற கவிதைகளாகக் காணப்படுகின்றன.

மஜீத்தின் ஆரம்பகாலத் தொகுப்புக்களான “ஏறுவெயில்”, “வாழ்வின் மீதான எளிய பாடல்கள்” முதலான தொகுப்புக்களில் இதனை பெரும்பாலும் காணமுடியாது. அழித்துவிட முடியாத அனுபவப் பெருவெளிக்குள் இருந்து பிரக்கும் மஜீத்தின் கவிதைகள் உணர்வின் கொந்தளிப்புக்குள் சிக்குண்டு, மொழிக்குள் உறைந்து, உருகி உயிகொள்கின்றன. தமிழ்க்கவிதையில் வசை சமூகச்சீகோகேடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுவும் அதற்மத்தின் வழிநின்று மனிதமனம் செய்யும் தவறுகளைச் சினாங்கொண்டு சுட்டிக்

காட்டவும் தட்டிக் கேட்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனை தொல்காப்பியரின் “வசையோடும் நசையோடும் புணர்ந்தன் றாயின் / அங்கதுச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்” என்னும் அடி சுட்டிரிக்கிறது. அதாவது அங்கதுச் செய்யுள் வசையோடும் நசையோடும் புணையப்படும் என்பது இதன் பொருள். மஜீத்தின் “அகதியாய் போகிறேன்” கவிதை வசைக்கவியாய் தோற்றும் கொள்கிறது.

“சொந்த தேசத்தில் என்னால்
அந்தியணாய்வாழ முடியாது
இந்த தேசமும் துரோகிகளும்
நாசமாக்டும்
மனம் புத்தி ஸியும் சுவாஸலையில்
இவர்களால்லாம் எரிந்து சாம்பலாக்டும்”

சொந்த தேசத்தில் அந்தியணாய்வு அகதியாய் வாழ நேரிட்டதை எண்ணி பொருமும் மஜீத் தேசத்தை பழிப்புத் துறையல்ல. அது நாகரீகமும் அன்று என்பதை உணர்கிறார். உணர்ச்சி மேல்டால் வசையாய் முகிழ்ந்த கவிதை மனிதப் பண்பால் அன்பும் ஜீவகாருண்யமிக்க நசைக் கவியாய் உருமாறுகிறது.

“இடிவிழுந்து புயல் அடிந்து / தூள் தூளாய்ச் சிதறி இந்த
தேசம் / மன் போல போக்டுமென்று / என்னால் சாபமிட
முடியாது எனது நாகரீகம் வேறு / நான் போகிறேன்”

நாகரீகமும் மனித நேயமும் மஜீத்தின் கவிதையைக்கும் விரவி நிற்கிறது. நாட்டை நேசித்த உன்னத கவிஞரின் அப்பமுக்கற்ற இதயத்தை புலப்படுத்துவனவாய் இக்கவிதை அமைகிறது.

மஜீத்தின் பெரும்பாலான கவிதைகள் பேரினவாதத்தின் பிடிக்குள் சிக்குண்டு சிதைந்து போன அப்பாவி மக்களின் வாழ்க்கையை அனுபவங்களின் வழி சித்திரிப்பவை. துரத்தும் மரணங்களைக் கடந்து பயணிக்கும் சக பயணியின் நிகழ் காலக் குறிப்புக்களாய் விரியும் இக்கவிதைகள் சொந்த மன்னில் வேழுஞ்ற முடியாத மக்களின் பேரவலங்களையும் மக்களின் மனக் காயங்களில் இருந்து எழும் ஆறாத ரணங்களையும் எடுத்துரைப்பவை.

சற்றும் எதிர்பாராத அவசரத்தில்
விரல்களில் ஒட்டிய சுரம் காய்வதற்குள்
சித்திரத்தில் இருந்து பறவை
தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு
ரெக்கை தட்டிப் பறந்து விட்டது
அத்துடன்
பாதச்சுவடுகளையும்
குழந்தைகளையும் விட்டுச் சென்ற
உனது சொந்த மன் இன்னும் துயருடன்”

சமூக அனுபவம் என்ற பொதுப்புரிதலை உள்வாங்கி இயங்கும் மஜீத்தின்

கவிதைகள் சிறுபான்மையினரின் உணர்வையும் அவர்கள் தம் தேசியத்தின் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டையும் வலியுறுத்துகிறது. மஜீத்தின் ஒரு இலையின் மரணம் தொகுதிக்குள் உள்ளாப்பங்கும் கவிதைகள் பல இத்தத்திலேயே இயங்குகின்றன. தமிழ்த் தேசியம் பிராந்திய எல்லைகளை வலுப்படுத்தி இயங்கிய சூழலில் வரலாற்றின் புறக்கணிக்கப்பட்ட மனிதனின் உளக் கிடக்கைகளை நாட்டின் அசாதாரண சூழலில் அதற்கு முகங் கொடுத்த மக்களின் வாழ்க்கையை இவரின் கவிதைகள் உணர்வத்தைத்தில் பதிவு செய்கின்றன. மஜீத்தின் இத்தொகுதியில் வாழ்க்கையில் நிகழும் பொது அனுபவங்களோ கவிதையாகிறது. “ஒநாய்களை வரவழைத்தல்” முதல் ஒரு இலையின் மரணம் ஸ்ராக இதனைக் காணலாம். இத்தொகுப்பின் முன்னுரையில் “அனுபவங்களையோ அல்லது மனதில் எஞ்சிய சமூகப் பிரதி பண்ணலையோ இவருடைய பிரதிகளில் காணமுடியாது” என்னும் நியாஸ் குரானாவின் கருத்து தவறானது. அவர் சூறவது போல் “இடைவெளியிட்டு கைதவறிய விலங்கு வேட்டை கட்சியினு”, “பூக்காடுகள் கனவுகளாகி புதையண்ட நதியிது முதலான ஒரு சில கவிதைகள் அனுபவங்களை சுற்றில்லையே தவிர இத்தொகுதியில் இடம் பெறும் பெரும்பாலான கவிதைகள் அனுபவத் தொற்றுக்கூடாகவே முகங்கொள் பலவு. சமூகப் பிரதி பன்னலை முன் வைத்து எழுதப்பட்ட ஆரம்பகால கவிதைகள் மரபுவழி தொடாச்சியின் வழித்தன்னை முன் மொழிபவையாகவும் சமூக ஊடாட்டத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் பிரதிபலிப்பவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

“புலி பாய்ந்த போது இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன” தொகுப்பு சிறுபான்மை கதையாடல் வாயிலாக இனவாதத்தின் பெயரால் நிகழ்ந்த வள்முறைக் களைக் கண்டிக்கிறது. சிங்கம், புலி என்னும் பாலிஸ ஜந்துக்கள் ஆண், பெண் என்ற பேதமற்று மூஸ்லிம்களின் குருதியைச் சுவைத்த கதையைக் கூறுகிறது. பாலிஸவாதிகளால் அச்சுறுத்தப்படுகின்ற மூஸ்லிம்களின் தேசத்தில் கண்ணுக்கு புலனாகா யுத்தத்தில் மூஸ்லிம்களின் வாழ்விபங்கள் காவுகொள்ளப்படுகின்றன. மனித உயிர்களை கோடை கோரமாக பலியிடுகிறது.

மஜீத்தின் அகம் சார்ந்த வெளிப்பாடாய் உருவாகும் காதற் கவிதைகளும் மென்னோட்டத்தளத்தில் மனதை வருடிச் செல்லும் கவிதைகளாய்க் காணப்படுகின்றன. அனுபவங்களின் வழி சித்திரிக்கப்படும் இங்கவிதைகள் ஆழ் மனதில் உறைந்திருக்கம் உறவுகளைப் பேசுபவை. அவ்வறுவுகள் மனதில் ஏழுப்பும் மெல்லிய சலங்கங்கள் கூட மஜீத்தின் கவிதையில் உயிரும் உணர்வுமள்ள சொல்லுருக்களாய் வெளிப்படுகின்றன.

“தனித்த நிமிடங்களில் / எனக்குள் எங்கோ ஒரு இடைவெளியில் / நீ இருக்கிறாய் / எது கொண்டும் நிறைத்துவிட முடியாத / வெற்றிடத்தில் / நீ இருந்து கொண்டிருக்கிறாய்... / மென் தூறவில் தோகை விரிக்கும் புல்விதழில் / நான் உரங்கி விட நினைக்கையில் / நீ பெருமூச்சின் / அங்கினி குளிரின் விரிப்புகளை / உலர்த்தி விடுகிறாய்...”

நேசத்தின் பிரதியுருக்களாய் விரியும் இச்சொற்கள் ஆழ் மனத்தின் உள்ளார்ந்த வெளிப்பாடுகளை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மஜீத் கவிதைகளில் மரபுத்தமிழ் வாதிகள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினை யாதெனில் சொற்கள் ஒருமை பன்மையற்று விரிவு பெறுகின்றனம். இயைபாக வந்து விழும் சொற்கள் தமிழ் இலக்கண விதிக்கு பூர்ப்பாக ஒருமையில் வருவேண்டிய சொற்கள் பன்மையில் வந்து தம்மை முடிவறுத்திக் கொள்கின்றன. மஜீத்தின் கழலமைவும் அங்கு மையம் கொள்ளும் வழக்காற்றுச் சொற் பிரயோகமுமே இதற்குக் காரணம். உணர்வின் மையத்தில் கட்டுண்ட வரிகளில் வரும் சொல்லினைகளில் மையல் கொள்ளும் இப்பேதம் கவிதையை எவ்வகையிலும் பாதிப்பதில்லை.

“மலர்கள் சம்மதிக்காத ஒரு ராத்திரியில்

உனது மென்மைகள் வலிக்காதபடி

எந்தச் செல்லப் பெயரால்

உன்னை அழைத்தேனோ

அந்த

மயக்கும் சொற்களால் மீண்டும்

.....

தீயில் பறிபோன நிலம்...”

உனது அகதி முகாமின் முற்றுத்தில்

உதிர்ந்து கிடக்கும் சிறக்குக்கருகில்

சொந்த நிலத்து கடவின்

ஒரு அலை வந்து துழப்புதாய்

வர்ணங்களும் கோடுகளும் பேசின்.”

மென்மைகள், ஒரு அலை முதலான சொற்கள் தமிழ் இலக்கணத்துக்கு முரண் ஆனவை. ஆயினும் பேச்சு வழக்கில் இன்றும் வடக்கு, கிழக்கில் நிலை கொண்டு நிற்பவை இவைகள் மஜீத்தின் கவிதைகளைப் பேராவில் பாதிக்கவில்லை.

மஜீத் தொடர் அறு எழுத்துக்கள் வாயிலான கவிதைகளை ஈழத்தில் அறிமுகப்படுத்தியவர் என்னும் வகையில் முக்கியமானவர். ஆதி தொன்மங்களின் கதையாலுக்கூடாக கவிதையின் மையங்களைத் தகர்த்து அதனாபாக புதிய கவி சொல்லியாக மாறியவர். பழங்கள், குறியீடுகளை உள்வாங்கி வாழ்வின் அனுபவங்களை கவிதைகளுக்கூடாக வெளிப்படுத்தியவர். அவ்வகையில் நுண்ணுனர்வுத் தளத்தில் எழும் அவரின் கவிதைகள் வரலாற்றின் இருண்ட பக்களின் அனுபவப் பதிவுகளாகவும் சாட்சிகளாகவும் விளங்குகின்றன.

மஜித் கவிதைகள்

ஒரு இருபு வெயில் பொழுதில்
கானாமல் போனதெனது கவிதை

மனிதர்களற்ற
ஒரு உச்சி வெயில் பொழுதில்
அந்த ஊர் கடைக்கத் தொடர்கியது

வேலிகளற்ற இணைப்புகளுமாய்
ஒரு கடை சொல்லி அவ்வுர்

தெருக்கள் எதில் நடந்தாலும்
சுற்றிச் சுற்றி ஓரிடத்துக்கே கொண்டு வரும்
ஆச்சியக் குறிபோல திடிரென முடிவடையும்
ஒரு தெருவில் இப்போது நான் நிற்கிறேன்.

கொஞ்சம் சொச்சமாய்
நான் கேட்ட கடைகளில்
எதிர் எதிரான ஸ்பவங்களும்
முரண்பாடான வரலாறும் மோதி
புதிய வெளிச்சுத்துயிருட்டாக்கிடு.

இநு தியையின் மரணம்

வயதைக் களிக்க முடியாத
நீந்த மரத்திலிருந்து ஒரு இலை
காற்றை விலக்கிக் கொண்டு நிலத்தில் விழுகிறது
மரத்துடியில் கால் நீட்டி நான் அமர்கிறேன்
நீந்த இலை முழுமையடைந்திருக்கிறது
பழுக்கவுமில்லை
கிளையில் ஓட்டியிருக்கும் போது
உற்றுக் கவனிக்காத இலைதான்
இன்று எனது முழுக்கவனத்தையும் தின்று
அங்கு இடையிடையே வீசும் காற்றில்
ஒத்திலிடப்பட்டு தாவி
நிலத்தில் உரசி நகர்கிறது
வெயிலில் உலர்கிறது

கிளையில் இருக்கும் போது
நிலத்தில் விழாது காத்த கண்டி மகூத்துளியை
இன் நேராப்களில் நினைவு கூரலாம்
அவ்விலையை கிளையுடன் இணைக்கும்
சாத்தியங்களை எழுதுகிறேன்
இலையைப் பொறுக்கி எனது மகைனவி
பூப்பையில் போட்டுவிட்டுச் செல்கிறாள்
வயதைக்கணிக்க முடியாத ஓம்மரத்திலிருந்து
இன்னுமாரு இலை என் நெஞ்சில் விழுகிறது
மறு நாள் காலையில் பார்க்கிறேன்
நெஞ்சில் விழுந்த அவ்விலை
இன்னும் உதிரவில்லை
இலையை கிளையுடன் இணைப்பது
பற்றி சாத்தியங்கள்
மறந்து போயிமிருந்தன.

மாண்பும் புதின்

வசன கவிதை - அவெக்சாந்தர் ஸல்லெனித்ஸின்
(ஒழிய மூலத்திலிருந்து ஆங்கிலம் வழி தமிழில் : சாந்தன்)

கன்னாவ்கறுத்த ஓரியவில், மலைப் பாதையழில் பிழுத்தக் கொண்டது.

சுடூரங்களை விட்டு தவழிந்து வெளியேறி அருடிகை இருந்த பாறை விளிமில் கீழ் ஒண்டிக் கொண்டுபோம்.

எல்லாமே கறுப்பு - மலை மூகடு, பள்ளத்தாக்கு, ஆலூவானம், எதுவுமே தெரியா இருள்.

வெட்டும் மின்னலின் பீழ்க்கள் மட்டும் இருளையும் ஒளியையும், கிரகவைச் சிறித்தூரும் திராச்சு மலை முகடுகளையும் இனாங்காட்டன.

எம்மைச் சூழ நெடுத்து நிற்றன, அம் மலைகளை நீக்குத்த பெரும் வயன் மரங்கள்.

ஒரு கணப் போது நிலத்தில் நின்ற திட்டமெனினும், இருஞும் குப்பமும் நீண்டும் கூழ்ந்தன.

தொடரும் மின்னலில் ஒளியும் கைமிருஞும் ஒளித்துப் பிழுத்தன.

மின் தெறிப்பு வெள்ளை, இளங்க் சிவப்பு ஆதா.

மீண்டும் மீண்டும் தத்தும் திட்டில் தோன்றி மறைக்க மலைகளும் மரங்களும்.

பிரமிப்புக் கொள்ள வைத்து பிரம்மான்பது.

இருந்தும், இல்லாத போதில் இருந்தனவா என்றுமிருந்து.

மலைப் பிளகவ நிரப்பிய குழினின் குரலில், கிடைவிடா ஆருகளின் கிரச்சல் அமிழ்தீதே போனது.

விண்ணுலக வேந்தனின் அம்புகளாய் மின்னல் கீற்றுக்கள்.

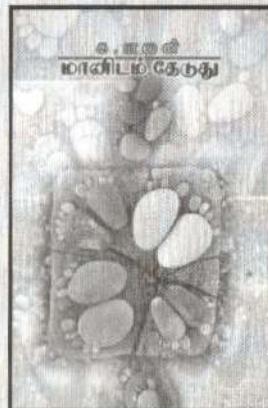
மலையின் முகட்டல் பொழுத்த மழை வழிந்து ஒடுக்கள் பாம்பாய் பய்கையில் பாறை முகத்திலும் மோதிப் பூத்துகளாய் பரவும்.

இயிர் கொண்ட ஒன்றே போல் ஒழுதுப் பின் அதிர் வைக்கும்.

சமுத்தீர்த்தின் பீர்த் தீவ்வையொன்று கூராவளி பற்றிப் பயமேதுமற்றிருப்பது போல், மின்னலுக்கும், முடுக்குத்தக்கும் பொழியும் மழுக்கும் யண்கொள்ளவும் மறந்தோம், நாம்.

அற்புமேயனினும் நன்றிக்கிரியது அது.

இலக்கின் ஒரு குளியாய் நாமுகைர்ந்தோம் - எம் கண் முன்னே இருவாகிக் கொண்டிருந்த ஆதி இலகு.

புத்தகங்கள், அவைப்பிதழ்கள்
என்பவற்றை இழகான முறையில் வடிவமைத்து
அச்சுப்பிரதி செய்து, தரமாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு நாடுஞ்செல்லை

ஏக்காயம் பதிப்பகம்

Aakayam Pathipakam

இலம்யாணன், உடுப்பிட்டி.

0770898554